உ

கணபதிதுணை.

வைராக்கியசதகம்.

திருத்துறையூர்

சாந்தலிங்கசுவாமிகள்

அருளிச்செய்தது.

இது

திருப்போரூர்

சிதம்பரசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த உரையுடன்

ஸ்ரீலஸ்ரீ

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

பரம்பரை

யாழ்ப்பாணம்-மேலைப்புலோலி

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள்

மாணாக்கர் பார்வை.

சென்னை

பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1923.

நெ-21, தாண்டவராயப்பிள்ளை வீதி.

உ

கணபதி துணை.

வைராக்கியசதகம்.

திருத்துறையூர்

சாந்தலிங்கசுவாமிகள்

அருளிச்செய்தது.

இது

திருப்போரூர்

சிதம்பரசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த உரையுடன்

ஸ்ரீலஸ்ரீ

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

பரம்பரை

யாழ்ப்பாணம்-மேலைப்புலோலி

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள்

மாணுக்கர் பார்வை.

சென்னை

பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1923.

நெ-24, தாண்டவராயப்பிள்ளை வீதி

சென்னை.

உ

கணபதி துணை.

வைராக்கியசதகம்.

கணபதி வணக்கம்.

முக்கணிறை தருகரியை முன்னடத்திப் பின்னதன்ருட்
பக்கமறைந் தேகுநர்வெம் பாசவிக ஞசமுற
மிக்கவமர் விளைத்திளையா வீரரெனப் பூரணவூர்ப்
புக்கிணையில் பரானந்தப் பூவையையு மேவுவரால்.

சபாபதி.

அம்பல வாண னடியிணை தொழுவார்க்
கின்பமும் வீடு மெளிதினில் வருமே.

விநாயகர்.

நிம்ப நிழற்களி, றம்பொன் மலர்த்தாள்
நம்புது முத்திந, லின்பம் வரற்கே.

சுப்பிரமணியர்.

சமர புரிக்குகன், விமல மலர்த்தாள்
எமதுளம் வைக்குது, மமல மறற்கே.

குருபரம்பரை.

மறைமுடி யதனில் விளங்கிடு மொளியே
மனிதரைப் போல்வந்த தெனுமென்
சிறைதவிர்த் தாண்ட சிவப்பிரகாச
தேசிகன் றன்னைமற் றவன்ற
னறைமல ரடியைப் போற்றிடுஞ் சாந்த
நாயகன் றன்னைமற் றவன்ற
னிறையருள் பெற்ற பழனிமா முனியை
நெஞ்சினு ளிருத்தியே பணிவாம்.

சம்மதிப்ப—நீயும் ஓர்ந்தனை எனின். எ-து. அதற்கு இந்தக் காயங் கிடைத்தற்கு அரிதென்பதையும் இதனது நிலையாமையினையும் நீயும் விசாரித்து அறிந்தனையாயின்,—உளபோழ்தே சூழும் எழ்பவந்துடைத்தல் செய்யாய் இதென் தொழுது அரன் துணைத்தாளே. எ-து. இக்காயமிருக்கும்போதே சிவனது உபய பாதங்களையும் தொழுது எம்மை வளைந்துகொள்ளாநின்ற எழுவகைப் பிறவிகளையும் நீக்கிக்கொள்ளுதல் செய்யாய் இது என்னை நின் கருத்திருந்ததென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. மற்றென்பது அசைநிலை.

உயர்தவத் திவ்வுடல் கிடைத்ததென்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். “எறியுங் கடலி னுகத்துளையி னியாமைக் கழுத்துப் புகுவதுபோற், பொறிவெம் பிறவி யனேகத்தாற் புருடன் விவேகி யெனப் பிறந்து, முறியும் பிறவிப் பயனில இம்மோகமமையுஞ் செய்தொ ழிலாற், செறிவ தென்னே யிவற்றாலே தினங்க ளெல்லாஞ் சென்றிடு மால்” ஊழிகால மிங்கிருக்குமோவென்பதற்கு உதாரணம்; திருவள்ளுவநாயனார், “உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா டுறங்கி, விழிப்பது போலும் பிறப்பு.” பெறுதற்கரிய பிறவிக்கும் அறிதற்கரிய வவதிக்கும் உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. “பெறுதற் கரிய பிறப்பீ திதன்போக்—கறிதற் கரிய வவதி-பிறிதொன்றை—நாடுதற்கு நேரமுண்டோ நன்னெஞ்சே முத்திநெறி—கூடுதற்கல் லாது குறித்து.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (க)

இங்ஙனம் நீர் கூறியது உண்மையாகலின் இனித் திருவடியை அடையக் கடவமென்று மனஞ் சம்மதிப்ப மேற்கூறுகின்றது.

தாளை யேதர மறிகிலா தெமக்கெளி
தருசிவப் பிரகாசற்
காளி யாமெனத் திரிந்தவன் பணிபுரிந்
தரியவீ டடைகில்லாய்

கேளை யோமனை யாதிய வளற்றிலே
கிடந்துழைத் தனைநெஞ்சே
நாளை யோலையுந் தூதரும் வரினிவர்
துணைகொலோ நவில்வாயே.

தாளையே தரம் அறிகிலாது. எ-து. சுரர் முதலாகத் தாவரமீறாகச் சொல்லப்படாநின்ற எழுவகைப் பிறவித்துன்பங்களையும் துடைத்தல் செய்யும் அரிய திருவடிகளைக் கொடுத்தற்குப் பக்குவனென்றும் அபக்குவனென்றும் பாராது,—எமக்கு எளிதருசிவப்பிரகாசற்கு. எ-து. அருமைப்படுத்தாது எமக்கு எளிதிலே தந்த சிவப்பிரகாசரென்னு நாமதேயத்தையுடைய ஆசாரியருக்கு,—ஆள் யாம் எனத் திரிந்து அவன் பணிபுரிந்து அரிய வீடு அடைகில்லாய். எ-து. அவரதடிமையாமென்றியாவருங்கூற அவரது திருவுளத்திற்குப் பாங்காக நடந்துகொண்டு அவரது ஏவற்பணிவிடைகளைச் செய்து யாவருக்கும் அரிய வீட்டினை அடைந்தாயில்லை,—கேள் ஐயோ. எ-து. ஐயோ நீ கேட்பாயாக,—மனையாதிய அளற்றிலே கிடந்து உழைத்தனை நெஞ்சே. எ-து. பெண்டிர் முதலிய குடும்பச் சேற்றின்கண் வீழ்ந்து உழைத்துக்கொண்டனை நெஞ்சமே நீ யென்னகாரியஞ் செய்துகொண்டாய்,—நாளை ஓலையுந் தூதரும் வரின் இவர் துணைகொலோ நவில்வாயே. எ-து. இனி நாளைக்கு இயமனது தூதரும் ஓலையும் வருங்காலத்து இந்தப் பெண்டிராதிய சீவர்கள் துணை யாவரோவென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று.

மிகுந்த சேற்றில் விழுந்தோன் கிடந்து உழைத்தல் போல் மிகுந்த செல்வம் பெற்றோனுக்கும் அதின் மூழ்கி மயங்கி மறுமை குறிக்கக் கூடாமையிற் கிடந்துழைத்தனையென்று கூறப்பட்டது.

தாளையே தரமறிகிலாது என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். “இயற்கை குணஞ் சோதித்து முன்னே பின்னே யாவையுமாம் பிரமநீ யென்னல் வேண்டும்—வியப்புறவா சையிலுழல்வார்க் கிவ்வா றோதின் மீளாத நிரகில் வீழ்த்த தாகும்—

தியக்குறுபோ கத்தாசை தீர்ந்து புந்தி தெளிந்த வுனைப் போல் வார்க்கே திகழத் தோன்று—மயக்கமற வுணர்த்த வல்ல குரு வைக் கிட்டா வருந்தி யுந்தன் பிறப்பறுக்கு மகனு மாங்கே.” பணிபுரிந் தரிய வீடடை கில்லாய் என்பதற்கு உதாரணம்: வீரா கமம். “அடுத்ததின் றன்மை யான்மா வாகுமென் றறிந்து நல் லோர்—நடித்திடுஞ் சமயவாத நற்றவஞ் செபந்தி யானம்—படிற் றுல கியற்கை யாவும் பரகதி விலக்கா மென்றே—விடுத்தருட் குரவன் பாத மேவிமெய்ப் பணிசெய் வாரே.” மனையாதிய வளற் றிலே கிடந்துழைத்தனை என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட் டம். “தாரதன மிகுமென்னிற் றளையாகு மப்பாசந் தளைத்துக் கொண்டா—லாரதனை யறுத்தகலும் விரகுடையா ரறிவிலா ராசை விஞ்சிக்—கூரிதயா மப்போகத் தழன் றுழக்குங் கொடுந் துய ரைக் குறித்த போதே—தீரதையா மறிஞருக்கு விரத்தியுள தாய்ச் சித்தந் தெளியு மன்றே.” மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உ)

நீர் கூறியது உண்மை, திருவடியே துணை, மனைவியாதிய சீவர்கள் துணையலர். ஆனால் இவர்களை விடுத்தாற் பரிதபிப்ப ரென்பதும் இவரை வைத்துப் பாதுகாப்பதற்கு ஒரு துணை இன் றென்பதுங் குறித்து இவரோடுங்கூடி நின்றேனென்று மனங்கூற, அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

நவிலி னிம்மனை மக்களுக் கொருதுணை
நாமல திலையென்றே
கவலை யுற்றரன் றாண்மறந் தனையுனைக்
காலனார் கொடுபோயிற்
குவல யத்தடைந் திவரைநா டொறும்புரந்
திடுவையோ குறிக்குங்காற்
சவலை நெஞ்சமே சிவனலா துயிர்க்குயிர்
தானுமோர் துணையாமே.

நவிலின் இம்மனை மக்களுக்கு ஒருதுணை நாம் அலது இலை என்றே கவலையுற்று அரன் தாள் மறந்தனை. எ-து. சொல்லு

மிடத்துப் பெண்டீர் புத்திரர் முதலியோர்க்கு ஒப்பற்றதுணை நாமன்றி வேறு இன்றென்று சிவனது திருவடியை மறந்தனையாக வின் திருவடியே துணையென்றும் மனைவியாதிய சீவர்கள் துணை யலரென்றும் நீ முன் கூறியவற்றிற்கு எதுவென்னையென்று விவேகங்கேட்ப, அதற்கு இந்த மனைவியாதிய சீவர்களை யாவர் காப்பரென விடுப்பேனென்று மனங்கூற,—உனைக் காலனார் கொடுபோயின் குவலயத்து அடைந்து இவரை நாடொறும் புரந் திடுவையோ. எ-து. உன்னை யமன் கொண்டு போமிடத்து மீண்டு இப்பூமிக்கண் வந்து இச்சீவர்களை எக்காலத்தும் காப் பையோ அஃதன்றி ஒருகணப்போதாயினும் வந்து இவரை நீர் நன்றிருக்கிறீரோவென்று கேட்கத் தான் கூடுமோ வென்று விவேகங்கூற, அதற்கு அவரை யான் இருக்குமளவாயினுங் காக் குவலென்று மனங்கூற, அதற்கு நீயிருக்கும்போதாயினும் நிரு பர்முதலாயினோர் உன்னைக் கொண்டுபோயினாராயினும் அன்றி அவரைக்கொண்டு போயினாராயினும் அப்போது உன்னாற் காக்கப் பட்டார் யாவரென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் கூறியது உண் மையென்று மனஞ்சம்மதிப்ப,—குறிக்குங்கால் சவலை நெஞ்சமே சிவன் அலாது உயிர்க்கு உயிர் தானும் ஓர் துணையாமே. எ-து. உண்மையாகப் பார்க்குமிடத்துப் பேதைமையுடைய நெஞ்சமே சீவர்களுக்குச் சிவனே துணையன்றிச் சீவர்களுக்குச் சீவர்கள் துணையாவரோ வென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று.

“இயற்பெயர் முன்ன ராரைக் கிளவி—பலர்க்குரி யெழுத் தின் வினையொடு முடிமே.” என்பதனாற் காலனென்னு மியற் பெயர் முன்னர் ஆரென்பது வந்தது.

நவிலினிம்மனை மக்களுக் கொருதுணை யென்பதற்கு உதா ரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. “உடலை யொண்பொரு ளினையுல இயல்பினை யுயர்குல நெறிதன்னை—யடையு மைந்தர்தாய் தந்தை நன் மனையென வறைதரு மவர்தம்மை—விடவி கந்திறை கழ லினை மேவிய விமலர்தங் களையெல்லா—முடைய நன்குறு

மொழிமறை முனிவர்க ளுரைப்பராத் தர்களென்றே.'' சிவனலா துயிர்க்குயி ரென்பதற்கு உதாரணம்: திருவருட்பயன். "அகர வுயிர்போ லறிவாகி யெங்கு—நிகரிலிறை நிற்கு நிறைந்து.'' மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (௩)

நீர் இங்ஙனங் கூறியது உண்மை. இனித் துணையாவதுயாது. பகையாவது யாது. மனைவியாதிய சீவர்கள் வந்தவாறு எங்ஙனம். நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

துணைய தாயெமைத் தொடர்தரு தொடர்பரன்
 றொல்கழ றுணையல்லா
துணைவு செய்தடு மிகலதஞ் ஞானமென்
 றுள்ளவா றுணராய்மற்
றிணையி னெஞ்சமே பகையிவ ருறவிவ
 ரெனவினை வழியேவந்
தணைவ சீவரை யுனிமுனி வாதிய
 வடுத்தெனைக் கெடுத்தாயே.

துணையதாய் எமைத் தொடர்தரு தொடர்பரன் தொல்கழல் துணை. எ-து. சிருட்டி தொடங்கி வீடடைவிக்கு மளவும் துணையாகி எம்மைவிட்டு நீங்காதிருக்கின்ற உயிர்க்கு உறவாகிய சிவனது தொன்மைப் பாதங்களே துணையென்றும்,—அல்லாது உள் நைவு செய்து அடும் இகலது அஞ்ஞானம் என்று உள்ளவாறு உணரா்ய். எ-து. அஃதன்றி உள்ளத்தை மெலிவுசெய்து நாசம் பண்ணுநின்ற பகையாவது அஞ்ஞானமென்றும் உள்ளபடியே யறிந்தனையில்லை,—இணை இல் நெஞ்சமே. எ-து. இழிவினுனக்கு வேறு ஒப்பு இன்றிய நெஞ்சமே,—பகை இவர் உறவு இவர் என வினை வழியே வந்து அணைவ சீவரை உனி. எ-து. இருவினையின் வழியராய் வந்து பொருந்திய சீவர்களை இவர் பகைவரெனவும் இவர் உறவரெனவுங் கருதி,—முனிவு ஆதியும் உறவென்று விழைவும் அடைந்து உன்னோடு கூடிய என்னை அடுத்து எனைக் கெடுத்தாயே. எ-து. பகையென்று வெகுளியுங் கெடுத்தாய் நீயென்று விவேகங்கூறிற்று.

ஆணவத்தால் மறைப்புண்டு கிடந்த வுயிரைச் சிவன் தனது காருண்ணியத்தினுல் எடுத்து மாயைக்கண்ணே தனுவாதிகளைக் கொடுத்து முன்னர் விடய ஞானத்தை விளக்கிப் பின்னர்ச் சுருதிகுரு சுபானுபவங்களினுல் சொரூபஞானத்தை விளக்கி ஆனந்தானுபவத்தைக் கொடுத்தலின் உயிர்க்கு உறவு சிவனென்றும், உயிரினது இரண்டு ஞானத்தையும் அநாதியே மறைத்து வீடடையுமளவும் துன்பத்தைச் செய்தலின் ஆணவம் உயிர்க்குப் பகையென்றும், நல்வினை அனுபவிக்குமிடத்துப் பகைவரும் உறவராகலானும் தீவினை அனுபவிக்குமிடத்து மனைவியாதியுறவரே பகைவராய்த் தேகநாசஞ் செய்தலினுலும் இச்சீவர்கள் வினை வழியராய் வந்தவரன்றிப் பகைவரும் உறவரும் அலரென்று கூறப்பட்டது. மற்றென்பது அசைநிலை.

பகையிவ ருறவிவரென்பதற்கு உதாரணம்: சிவபோகசாரம். "ஆர்பெரிய rார்சிறிய ராருறவ ரார்பகைவர்—சீர்பெரிய ரானந்த சிற்சொருபர் - பேர்பெரிய—ரெங்கெங்குந் தாமாயிருந்துசட சித்தனைத்து—மங்கங் கியற்று வதனுல்.'' மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௪)

கெடுத்தாயே யென்றென்னை நீர் வெறுப்பதென்னை? பயனின்றிய உறவைப்பற்றுதலால் என்னையுள? நீர் கூறியவாறே விடுத்தேனென்று உறவினை விடுத்துப் பொருளினைக் கருதிய மனத்தைப்பாாத்து மேற்கூறுகின்றது.

கெடுவ தாம்பொருள் செல்வமே பல்வகைக்
 கிலேசமற் றதுதன்னை
விடுவ தேசுக மெனவுமோர்ந் திலைமுனம்
 விடுத்துளோர்க் குனைப்போலு
நெடிய யூகம தில்லையோ சொல்லுதி
 நெஞ்சமே யினிப்பற்றற்
றடைது மேலர னருளையே பொருளென
 வருஞ்செல்வ மதுதானே.

கெடுவதாம் பொருள் செல்வமே பல்வகைக் கிலேசம்.
எ-து. அழிந்து போவதாகிய பொருள் செல்வமோ பலவேறு
வகைப்பட்ட துன்பமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு முன்னர்
மனைவியாதிய உறவுகளை நீர் விடுக்கச் சொன்னபடி விடுத்
தேன். இப்போது இந்தப்பொருளையாயினும் அருந்தலைக் குறி
த்து வைத்துக்கொண்டு தவத்தினைப் பண்ணுவலென்றால் இத
னையும் நாசமென்றுந் துன்பமென்றுங்கூறினீர் இனி இன்பமா
வது யாதென்று மனங்கேட்ப,—அது தன்னை விடுவதே சுகம்
எனவும் ஓர்ந்திலை. எ-து. அதற்கு அந்தப்பொருளைக் கைவிடு
வதே சுகமெனவும் அதனைப்பிடித்தலே துன்பமெனவும் உண்மை
யாக அறிந்தாயில்லை நீயென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நன்று
கூறினீர் இப்பொருளையும் விடுத்து இரக்கச்சொல்லுகிறீரோ
வென்று மனங்கேட்ப,—முனம் விடுத்துளோர்க்கு உனைப்போ
லும் நெடிய யூகமது இல்லையோ சொல்லுதி. எ-து. அதற்குமுன்
னர்ப் பற்றுக்களாயுள்ளன யாவும் துன்பமென்று அறிந்து துறந்
தோர்க்கு உன்னைப்போலுங் கூர்ந்த புத்தியின்றோ நீ சொல்வா
யென்று விவேகங்கூற, அதற்குச் சம்மதித்து இங்ஙனஞ் சொல்
லப்பட்ட பொருளுக்கு மேலாய பொருள் யாதென்று மனங்கே
ட்ப,—நெஞ்சமே இனிப் பற்றற்று அடைதும் மேல் அரன் அரு
ளையே பொருள் என அருஞ் செல்வம் அதுதானே. எ-து. நெஞ்
சமே இனி இப்பொருண்மேல் வைத்த பற்றினீங்கி மேலாய சிவ
னது அருளையே பொருளென அடைவோம் அதனை அடைந்தால்
அவ்வருடானே அரியசெல்வமும் எமக்கென்று விவேகங்கூறிற்று.
இப்பொருளால் இவ்வின்பம்வருதல்போல அவ்வருளால் அவ்
வின்பம்வருதலின் அருஞ்செல்வமதுதானேயென்றுகூறப்பட்டது.
செல்வமே பல்வகைக் கிலேச மென்பதற்கு உதாரணம்:
நீதிவெண்பா. "இன்ன றரும்பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே—
பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே - யன்ன—தழித்தலுந் துன்

பமே யந்தோ பிறர்பா—லிழத்தலுந் துன்பமே யாம்." விடுவதே
சுகமென்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். "யாதனின் யா
தனி னீங்கியா னோத—லதனி னதனி னிலன்." அருஞ்செல்வ
மதுதானே என்பதற்கு உதாரணம்: திருக்கடைக்காப்பு. "செல்வ
நெடுமாடஞ் சென்றுசே ணோங்கிச்—செல்வமதிதோயச் செல்வ
முயர்கின்ற—செல்வர்வாழ் தில்லைச் சிற்றம்பலமேய—செல்வன்கழ
லேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே." மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க.
இங்ஙனம் கூறிய எதுவினால், பொருள் துன்பமென்று விடுத்
துக், கண்டசுகத்தை விழைகின்ற மனத்தைப் பார்த்து. மேற்கூறு
கின்றது.

தானை சூழமண் ணுலகையாண் டழிபவர்
தங்கள்வாழ் வினிதென்றே
நீநி னைத்தியோ நெஞ்சமே யெஞ்சுறு
நிமலனா னமதுற்றால்
வானும் வையமும் வந்துதாள் வணங்குமெய்
வாழ்வுகாண்ட லும்வீண்முற்
போன நாட்கிரங் கவும்வரு மெனநலோர்
புகன்றதோர்ந் திலைகாணே.

தானை சூழ மண்ணுலகை ஆண்டு அழிபவர் தங்கள் வாழ்வு
இனிது என்றே நீ நினைத்தியோ நெஞ்சமே. எ-து. இரதகசதுரக
பதாதிகளாகிய நால்வகைச் சேனையும் தம்மைச் சூழ்ந்துவர இப்
பூவுலகரசாண்டு அவ்வாழ்வோடும் அழிந்து போகாநின்ற அரசர்க
ளுடைய பொய்வாழ்வினை இனிது ஈதென்று நீ கருதினைகொல்
லோ நெஞ்சமே என்று விவேகங் கேட்ப, அதற்குநீர் மேற்கூறிய
வாறே உறவையும் பொருளையும் விடுத்தேன் இப்போது இவ்
வரசரது செல்வத்தையும் இவரை யாவரும் வணங்கும் இவரது
பெருமையினையுங் கண்டு அதிசயித்த மாத்திரமே யன்றி வே
றில்லை அதற்கு நீர் இச்செல்வமும் பெருமையும் பொய்யென்றும்
இவற்றை நீ விரும்பாதேயென்றுங் கூறினீர் ஆனால் இச்செல்வ

பெருமைகளுக்கு மேலாய் மெய்மையாகிய செல்வமும் பெருமையும் எவையென்று மனங்கேட்ப,—எஞ்சரு நிமல ஞானமது உற்றால் வானும் வையமும் வந்து தாள்வணங்கும். எ-து. அணுவளவாயினுங் குறைவுபடாத பரிபூரணமாய் நின்மலமாயுள்ள சிவஞானசெல்வத்தை ஒருவன் அடைந்தால் அவனது பாதத்தை வானகத்தோரும் வையகத்தோரும் வந்து வணங்காநிற்பார்கள் ஆதலின் மெய்ச்செல்வமும் பெருமையும் இவையென்று அறிதி;—மெய்வாழ்வு காண்டலும் வீண்முற்போனநாட் கிரங்கவும் வருமென நலோர் புகன்றது ஓர்ந் திலைகாணே. எ-து. இஃதன்றி இந்த மெய்வாழ்வு கண்டவுடனே முன்னர்ப் பொய்வாழ்வில் வீணாய்க் கழிந்த காலங்களை நினைத்து இந்நெடுங்காலம் இவ்வின்பத்தை விட்டு இருந்தோமென்று இரங்குதலும் வருமென்று ஆப்தர் உரைத்த வாக்கியங்களை அறிந்திலைபோலும் நீ அவரது வாக்கியங்களைப் பார்த்து அறிவாயாகவென்று விவேகங்கூறிற்று.எ-று.

தானை குழமண்ணுலகை யாண்டழிபவரென்பதற்கு உதாரணம்: நாலடியார். "யானை யெருத்தம் பொலியக் குடைநிழற்கீழ்ச்—சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரு - மேனை—வினையுலப்ப வேறாகி வீழ்வர்தாங் கொண்ட—மனையாளை மாற்றார் கொள." வானும் வையமும் வந்துதாள் வணங்கும் என்பதற்கு உதாரணம். ஞானவாசிட்டம். "மெத்தென்ற சரித்திரத்தினவர்தம்மை யுலகெல்லாம் விரும்புந் தன்மை—கொத்தொன்று வனமூங்கிற் குழலிசையான் மகிழ்விலங்கின் கூட்டம்போலு—மித்தன்மையா வருக்கும் பொதுமையினா லியம்பியதா மிதனின் வேறாச்—சத்தென்ற வழியிரண்டேழ் பவந்தீர்ப்ப வவர்க்கவற்றைச் சாற்றக்கேண்மோ." போனநாட் கிரங்கவும் வரும் என்பதற்கு உதாரணம்: பட்டணத்துப் பிள்ளையார் பாடல். "அண்ணறன் வீதியரசிருப் பாகுமணி படையோர்—நண்ணொரு நாலொன்ப தாமவ ரேவலு நண்ணுமிவ்வூர்—துண்ணென் பசிக்கு

மடைப்பள்ளி யான சுகமு மெல்லா—மெண்ணிலி கால மவமே விடுத்தன மெண்ணரிதே." மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (௬)

இங்ஙனங் கூறிய எதுவாற் சுகப்பற்றை விடுத்து இடப்பற்றைக் கருதிய மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

காணி யீதெம திடமிது வெனமணைக்
  கருதிமண் ணாகின்றாய்
நாணி லாய்மட நெஞ்சமே யுடலிது
  நமதிட மலவென்றாற்
பேண வும்படு மேயிதற் கிடமதாம்
  பிருதிவி தனைநாகப்
பூணி னான்றிருச் சரணமே யுயிர்க்கெலாம்
  புகலிட மதுதேரே.

காணி ஈது எமது இடம் இது என மணைக்கருதி மண் ஆகின்றாய் நாண் இலாய் மட நெஞ்சமே. எ-து. இது எமது காணியெனவும் இது எமது வீடு எனவும் மண்ணை எனதென்று கருதி மண்ணாய் மடிந்து போகின்றாய் இங்ஙனம் எண்ணில் காலம் யாதொன்றை யாதொன்றை நீ விழைந்து கருதினாய் அந்த அந்தமயமாய் நின்றே இறந்தனை இங்ஙனம் இறந்தும் பிறந்தும் இத்துன்பங்களில் மொத்துண்டு இன்னும் பற்றா நின்றாய் நீ வெட்கமில்லாய்போலும் பேதைமைதானே நிறைந்த நெஞ்சமே என்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் விடல் வேண்டும் என்றவற்றையெல்லாம் விடுத்தேன் இனி ஓரிடமாயினும் பிடித்துக்கொண்டிருந்து தவத்தைப் பண்ணுவேனென்றால் நீர் இவ்விடமும் ஆகாதென்று கூறினீர் இவ்விடம் வேண்டுமெனப் பிடித்ததனால் குற்றம் என்னையென்று மனங்கேட்ப,—உடல் இது நமது இடம் அல என்றால் பேணவும் படுமே இதற்கு இடமதாம் பிருதிவி தனை. எ-து. வாதபித்த சிலேஷ்மங்களினாலாகிய வியாதிகளுக்கு இடமாயுள்ள உடம்பு சடமாகலின் யாம் அறிவாகலின் இவ்வுடம்பே நமக்கு இடம் அன்றென்றால் இதனுக்கு இடமாயுள்ள மண்ணினை இட

மென்று பிடிக்கவும் தருமோ நீ சொல்லுதியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் கூறியது உண்மையாம் அறிவுருவமாய் எமக்கு இட மாவது யாதொன்று மனங்கேட்ப,—நாகப்பூணினன் திருச் சரணமே உயிர்க்கெலாம் புகலிடம் அது தேரே. எ-து. சர்ப்பாபரண னாகிய சிவனது திருவடிகளே உயிர்களுக்கெல்லாம் அடையும் இடமாகலின் அதுவே நமது இடமென்று நீ அறிதி என்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

இதற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். "மண்ணினுந் தனத்தினு மனைக்கு வாய்த்தநற்—பெண்ணினு மகவினும் பெரிய பேரினுந்—தண்ணென விழைவினைத் துறந்த தூயரே—விண்ணினு மின்புடன் விளங்கி மேவுவார்." திருவள்ளுவநாயனார். "புக்கி லமைந்தின்று கொல்லோ வுடம்பினுட்—டுச்சி லிருந்த வுயிர்க்கு." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (எ)

இங்ஙனங் கூறியவற்றால் இடப்பற்றை விடுத்துப் புகழை விரும்பிய மனத்தினைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

தேர்கி லாயிவண் புகழ்விழைந் தனையினித்
 தேகம்வே றடைந்தாயேற்
சாரு மோவதி லிதிற்புக ழலதுநீ
 தானுணர்ந் திடுவாயோ
பேரி யாதியா மார்கொன்முற் பவத்திகழ்
 பெறினுமித் துணைநெஞ்சே
யோரி னேரில்வீ டுறுதலே புகழிக
 ழுறல்பிறப் பெனவுன்னே.

தேர்கிலாய் இவண் புகழ்விழைந்தனை இனித் தேகம் வேறு அடைந்தாயேல் சாருமோ அதில் இதில் புகழ் அலது நீ தான் உணர்ந்திடுவாயோ. எ-து. புகழினது உண்மையை நீ நன்றாக விசாரித்து அறிந்தாயில்லை இவ்விடத்துப் புகழை விரும்பா நின்றனை இக்காயத்தைவிட்டு இனி வேறோர் காயத்தை யடைந்தாயேல் இதன்கண் வந்த புகழ் அதன்கண்வந்து பொருந்துமோ. அஃதன்றி முற்பவத்து இன்ன புகழையுடையான்

இவனென்று பிறராலறிந்து சொல்லத்தான் படுமோ. அஃதன்றி நீதான் முற்பவத்திலே நற்புகழையுடையேன் யானென்று அறிதியோவென்று விவேகங் கேட்ப, அதற்கு இஃதாயினும் எனக்குத் தெரியாதோ வென்று மனங்கூற,—பேரியாது யாம் ஆர் கொல் முற்பவத்து. எ-து. அதற்கு இனிமேல் வரும் பிறப்பு விவகாரம் நினக்குத் தெரியுமாயின் முற்பிறப்பின் விவகாரமும் நினக்குத் தெரியுமாகலின் முற்பிறப்பின்கண் எமக்குப் பேர் யாது யாம் யாவர் எமது விவகாரம் என்னை நீ சொல்லுதி யென்று விவேகங் கேட்ப, அதற்கு மாறுத்தரங் கூறுதலின்றி மனஞ் சும்மா விருப்ப,—இகழ் பெறினும் இத்துணை நெஞ்சே. எ-து. இதற்கு உனக்கு வெறுப்பாகிய இகழ்ச்சி வருமாயினும் அது இந்தப்புகழ்ச்சிபோலவேயாகும் நெஞ்சமே யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் இங்ஙனங் கூறிய வாற்றால் யாவருங் கூறுகின்ற புகழிகழ்வுகள் இல்லை யென்பதாயிற்று. ஆகலின் இவைகள் இல்லையோ வென்று மனங் கேட்ப,—ஓரின் நேர் இல் வீடு உறுதலே புகழ் இகழ் உறல் பிறப்பு என உன்னே. எ-து. உண்மையாக விசாரிக்கு மிடத்து ஒப்பற்ற வீட்டினை அடைதலே புகழெனவும் பிறப்பினை அடைதலே இகழெனவும் நீ அறிதியென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

வீட்டினை யடைந்தோரும் நித்தியம்; ஒன்றனையும் விரும்பாது அவ்வீட்டினையே விரும்பி அடைந்த அவரது புகழும் நித்தியம்; பிறப்பினை யடைந்தோரும் அநித்தியம்; இவரது புகழும் அநித்தியமாகலின், அது புகழென்றும் இது இகழென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: ஒழிவிலொடுக்கம். "நாயேறி வீழ்ந்தென்னடாத்துகிலென் ஞானிக்குப்—பேயாஞ் சகம்பழித்தென் பேணுகிலென்-றூயார்—பெருமை சிறுமையிலை பின்னு முன்னு மில்லை—வரைவற்று வேண்டியசெய் வார்." உறவுமுதல் புகழீறாய ஐந்திற்கும் உதாரணம்: பிரபுலிங்கலீலை. "ஓடும் பொன்னு முறவும் பகையுமோர்—கேடுஞ் செல்வமுங் கீர்த்தியு நிந்தையும்—வீடுங் கானமும்

வேறற நோக்குதல்—கூடுந் தன்மை கொளுமன நன்மனம்.” மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (அ)

தாளையே தரமறிகிலாதென்னும் பாட்டுமுதல் இவ்வேழுபாட்டாலும் மனத்திற்குப் புறப்பற்றுக்களாயுள்ள உறவு பொருள் சுகம் இடம் புகழ் என்கிற இவ்வைந்தையும் விடுவித்து, இந்த வுறவு முதலாகிய வைந்துஞ் சிவனது திருவடியே யென்று அறிவித்து, இனி உட்பற்றைநீக்கி அத்திருவடியை அடைதற்கு எதுவாய தவத்தைச் செய்யும்படி மனத்தைச் சம்மதிக்கப் பண்ண, அது சம்மதித்துத் தவஞ்செய்யத் தொடங்கும்போது, அத்தவத்தால் தன்னைப் பிறர் பெரியனென்று கூற அப்பெருமை கருதிய மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

உன்னு கின்றனை யுனைமனோர் பெரியனென்
  றுணருமா செயவுன்பால்
மன்னு மீசனே பந்தம்வீ டளிப்பவன்
  மற்றைய ரறிந்தென்னு
மன்ன வன்றிருப் பொன்னடி கரியதா
  வருந்தவஞ் செய்நெஞ்சே
பின்னை முன்னவ னுலகறிந் திறைஞ்சுமா
  பெருமைசெய் குவனோரே.

உன்னு கின்றனை உனை மனோர் பெரியனென்று உணருமா செய. எ-து. உன்னை இவ்வுலகத்திலுள்ளார் தவத்தாற் பெரியனென்று அறியுமாறு செய்ய நீ கருதுகின்றனை;—உன்பால் மன்னும் ஈசனே பந்தம்வீடு அளிப்பவன் மற்றையர் அறிந்து என்னும். எ-து. உன்னிடத்து விட்டு நீங்காது நிலைபெற் றிருக்கின்ற பரமசிவனே நீ செய்த அவத்தினையும் தவத்தினையும் அறிந்து அவத்திற்குப் பயனாய பந்தமும் தவத்திற்குப் பயனாய வீடும் தருபவன். அச்சிவனையன்றி ஒழிந்தசீவர்கள் உன்னைப்பெரியனென்று அறியும்படி அவர் சாக்ஷியாக நீசெய்யுந் தவத்தால் உனக்கு என்ன பயன் உண்டாமெ

ன்று விவேகங் கூற, அதற்கு அச்சிவனது திருவுளத்துக்குப் பாங்காக நடக்கின்ற நன்னெறி யாதென்று மனங்கேட்ப,—அன்னவன் திருப்பொன் அடிகரியதா அருந்தவஞ் செய் நெஞ்சே. எ-து. சீவசாக்ஷி குறியாமல் சிவனது திருவடி சாக்ஷியாக அரிய தவத்தினை நெஞ்சமே நீ செய்தியென்று விவேகங் கூற, அதற்கு அத்திருவடி சாக்ஷியாகச் செய்யுந் தவத்தால் வரும் பெருமை யாதென்று மனங் கேட்ப,—பின்னை முன்னவன் உலகு அறிந்து இறைஞ்சுமா பெருமை செய்குவன் ஓரே. எ-து. அதற்கு இங்ஙனம் நீ தவஞ்செய்த பின்னர் யாவர்க்கும் முதல்வனாகிய சிவன் இவ்வுலகத்திலுள்ளார் யாவரும் நின்னைப் பெரியனென்று அறிந்து வணங்கும்படி பெருமையைச் செய்வான் இதனை நீ அறிதியென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

இதற்கு உதாரணம்: சிவபோகசாரம். “நாம்பெரிய ரென்னுமதை நாடாத டக்குமவர்—தாம்பெரிய ரென்றுமறை சாற்றிடு—நாம்பெரிய—ரென்பார் சிறிய ரிவரலா திவ்வுலகிற்—றுன்பார் சுமப்பார்கள் சொல்.” மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கூ)

இங்ஙனந் திருவடி சாக்ஷியாகத் தவஞ்செய்கின்ற மனம் சுவர்க்க வின்பத்தைக் கருதியவாறு நோக்கி மேற்கூறுகின்றது.

ஓரி னுள்ளமே பாரின்மா னுடர்முத
  லுளவறு பிறப்பூடுஞ்
சேரு மின்பமொன் றில்லையென் பதுபிரத்
  தியக்கமா நீவல்லாய்
போர்க ளாதிதுன் பிமையவ ரடைவதும்
  புகலநூ லுணர்ந்தாயே
நேரி லாவரன் கழலலான் மிகுசுக
  நிலைபிறி திலையன்றே.

ஓரின் உள்ளமே பாரின் மானுடர் முதல் உள அறு பிறப்பூடும் சேரும் இன்பம் ஒன்று இல்லை என்பது பிரத்தியக்கமா நீ வல்லாய். எ-து. நெஞ்சமே உண்மையாக விசாரிக்குமிடத்து இப்பூமிக்கண்

மக்கண்முதல் தாவரமீறுயுள்ள அறுவகைப்பிறப்பினுள்ளும் பொருந்தா நின்ற சுகம் ஓரணுவளவாயினும் இன்றென்பது காட்சிப் பிரமாணமாக நீயே அறியவல்லாய்,—போர்கள் ஆதி துன்பு இமையவர் அடைவதும் புகல நூல் உணர்ந்தாயே. எ-து. அஃதன்றிச் சத்துருக்களோடு அமர்செய்தல் முதலியவற்றால் வருந் துன்பங்களைத் தேவர்கள் பொருந்துவதும் வேதாகம சாஸ்திரங்கள் கூற அதைச் சத்தப் பிரமாணத்தால் அறிந்தனை யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு மக்கண் முதலிய அறுவகைப் பிறப்பிற்கும் மேலாய தேவப் பிறப்பின்கண்ணும் இன்பம் இன்றென்றீர் இனித்தான் சுகமாவது யாதென்று மனங் கேட்ப,—நேரில் இலா அரன் கழல் அலான் மிகு சுகமிலை பிறிது இலை அன்றே. எ-து. அதற்கு ஒருவாற்றானும் உவமை கூறற்கரிய சிவனது திருவடியேயல்லது மிகுந்த பேரின்பமிலை வேறு இன்றென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

பிறப்பும் இறப்பும் காமமும் நோயும் பயமும் முதலிய துன்பங்களைத் தேவர்க ளடைதலிற் போர்களாதி துன்பென்று கூறப்பட்டது. அன்றென்றது அசைநிலை.

இதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. "திய வசுரர் பகையுண்டு செற்றமார்வ மிகவுண்டு—நோயுண் டநங்க னுருண்டு நோய்கட் கெல்லாந் தாயான—காயமுண்டு கைதொழ வேண்டினரு முண்டு கற்பத்தே—மாயுந் தன்மை யுண்டானால் வானோர்க் கென்னை வளனுண்டே." ஆனந்தத்திரட்டு. "தேவின்மா னுடத்திற் றன்பந் திகழ்வதிப் பரிசே யென்று—லாவகிழ் விலங்கு பக்கி யாதிதா வரமற் றெல்லா—மோவிய துன்ப வெள்ளத் தழைத்தலோ ரளவு முண்டோ—பாவமா நிரயந் தன்னிற் படுதுயர் பகரல் வேண்டா." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

(க0)

இங்ஙனங் கூறிய உபதேசமொழிகளை அர்த்தாங்கீகாரமாக உட்கொண்டு பிரபஞ்சத்தில் மிகவும் உவர்ப்புப் பிறவாமல் நின்ற மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

அன்றெ னக்குநீ யொருதுணை பிறப்பிறப்
  பதிற்றுய ரமுங்கேடுந்
தின்ற லொன்றலால் வியாதியா திகளினாற்
  செறிதுய ரமுமோர்ந்தோர்ந்
தென்று மேழ்பவக் கஞ்சிலை நெஞ்சமே
  யின்பவீ டெதுவென்றே
நின்று நின்றழு திலைதொழு திலைசிவ
  னேசர்தாள் பூசித்தே.

அன்று எனக்கு நீ ஒருதுணை. எ-து. பிறப்புத் துன்பமென்றும் வீடு இன்பமென்றும் உனக்கு நானா வுபாயங்களினாலும் யான் அறிவித்தும் நீ அப்பிறப்பினை நீக்கி வீட்டினை அடைதற்கு ஏதுவாய தவத்தினை விரைந்துசெய்யாது தாமசம் பண்ணுகின்றனையாகலின் எனக்கு நீ ஒப்பற்ற துணையன்றென்று விவேகங் கூற, அதற்கு நீர் விடுக்கச் சொன்ன பற்றுக்கள் யாவும் விடுத்தேன். தவமுஞ் செய்கின்றேன். நீர் இன்னுங் கூறியவாறுங் கேட்க நிற்கின்றேன். இங்ஙனம் இருந்த என்னை அங்ஙனங் கூறியது என்னை யென்று மனங் கேட்ப,—பிறப் பிறப்பதில் துயரமும் கேடும் தின்றல் ஒன்றலால் வியாதி ஆதிகளினால் செறிதுயரமும் ஓர்ந்து ஓர்ந்து என்றும் எழ் பவக்கு அஞ்சிலை நெஞ்சமே. எ து. பிறப்பிற் கருப்பாசயப்பை உறுத்தல் முதலியவைந்தினால் வருகின்ற துன்பத்தையும் இறப்பில் அத்துன்பத்தினெண்மடங்காகிய துன்பத்தோடுவருகிற நாசத்தையும் இவற்றிற்கு இடையாயுள்ள ஸ்திதிக்கண் அருந்தல்பொருந்தல்களாலும் நோய் முதலியவற்றாலும அடையாநின்ற துன்பங்களையும் இடைவிடாது எக்காலமும் ஆராய்ந்து அவ்வெழுவகைப் பிறப்பிற்கும் நெஞ்சமே நீ பயந்தாயில்லை,—இன்பவீடு எது என்றே நின்று நின்று அழுதிலை தொழுதிலை சிவன் நேசர் தாள் பூசித்தே. எ-து. அஃதன்றி அப்பிறப்புத் துன்பங்களை நீக்குதல் செய்யுஞ் சிவனது திருவடிக்கு நேயராகிய அடியாரது திருவடிகளை அருச்சித்துவணங்

கினையில்லை; இன்பவீடாவது யாதென்று அவர்களைக்கேட்டு நின்று நின்று அழுதாயில்லை. ஆகலின் யாம்கூறியவாறு நீகேட்டது என்னையென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

வியாதி யாதிகளினுற் செறிதுயரம் என்றமையால் அருந்தல் பொருந்தற்கு ஏதுவாகிய திரவியந்தேடுதல் அதனைப் பாதுகாத்தல் நரைதிரைமூப்பு முதலியவற்றால் வருந்துன்பமுங்கொள்க. கருப்பாசயப்பை யுறுத்தல் முதலிய வைந்து துன்ப மென்றது: கருப்பாசயப்பை யுறுத்தல், அதிற்சலம் பூரித்தல், உதராக்கினியால் வேவுதல், பிரசூதவாயு முரித்துத் தள்ளுதல், யோனித்துவாரத்தில் நெருக்குண்டல் ஆகிய இவ்வைந்து மென்றறிக.

இவற்றிற்கு உதாரணம்: சிவதருமோத்தரம். "என்றென்றெண்ணி யிருக்குமுயி ரிடர்ப்பட் டழியுமெழில் வரைக்கீ—ழொன்றமொருவன் றனைப்போலக் கருப்பா சயப்பை யுறுத்துதலான்—மன்ற வுததி மறிந்தாழ்வான் வருத்தமென்ன வருந்தியிடு—நின்ற கருப்பா சயவுதக வெள்ளங் கொள்ள நிறையழிந்தே." என்றும் "அங்கி யதனிற் றங்கியிடு மயோமயத்த கும்பத்திற்—றங்கு மொருவன் றபனம்போற் றபன மெய்துந் தாயுதரத்—தங்கி சடவே யழலனைய சூசியதனு லாகத்தைப்—பங்கித் திடவே படியிடரி னிருநாற் குணிதம் பட்டழுங்கும்." என்றும் "கருப்பா சயமே கட்டமதா மதனி லதிகங் கடுங்காலு—முரிக்க மிகவு மோகமுற முன்னையுணர்வு மங்கிலையே—மரிக்க வாலைக் கரும்பெனவே யோனி வழியின் வலிதொலைய—நெருக்கப் பட்டு நிலமிசையே தோன்று முயிருனிலையுடனே." என்றும், இப்பிறப்பி னெண்மடங்காய துன்பத்தோடுவரு நாசத்திற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. "பரண மாகிய பெண்டிருஞ் சுற்றமும் பண்டுதங் கையிற்றந்த—விரண மானவை கொண்டிட விவுரைவிட் டியம்பிடா திவணேகு—மரண வேதனை யாவரா லறியலா மயங்கியைம் புலனந்தக்—கரண மியாவையுங் கலங்கிட வருந்துயர் கடவுளே யறிகிற்பான்." என்றும் "வந்திடு

மரணத் துன்ப மறித்துரை செய்யப் போமோ—வுந்திமேலையும் பித்து முணர்வொடு பொறி கலங்கி—நந்திடா விருளேமூடி நாவுலர்ந் தலமந் தென்னே—யிந்தமா விறப்பிற் றுன்பம் பவத்துன்பத் தெண் மடங்கே." என்றும் ஆனந்தத்திரட்டு. "கருவிடை யழுந்துந் துன்பமு நிலத்தின் கண்ணுறிற் கொடிய வெந் நோயான்—மருவு வெந் துயரு நரைதிரை யெய்தி வருந்திடுந் துன்பமுங் கூற்று—வுருவினை யொருவுந் துன்பமு மீட்டுங் கருக்குழி யொன்றுறு துயரும்—வெருவர வெண்ணி யின்பவீ டதனை மேவநன் குணர்தலே வேண்டும்." என்றும்; நின்று நின்றழுதிலை யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "ஆடுகின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலையென்புருகிப்—பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்—சூடுகின்றிலை சூட்டுகின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே—தேடு கின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கக)

நீர் கூறியவாறே பிறவித்துன்பத்திற்குப் பயமும் இதனை நீக்கி வீட்டு இன்பத்தினை அடைவித்தற்கு ஏதுவாகிய அடியவரிடத்து அன்பும் எனக்கின்றாயது உண்மை. இனிப் பயபத்திகளோடுங்கூடி வீட்டினை அடைதற்கு எதுசெய்கின்றேனென்று மனங் கூற, அதற்கு நீ என்னை அங்ஙனஞ் செய்கின்றாயென்று பின்னும் அதனை வெறுத்து மேற்கூறுகின்றது.

பூசை செய்துதோத் திரஞ்சொலித் தனைநினை
புண்ணியர் பானண்ணற்
காசை செய்திடு மம்பலக் கூத்தனை
யடைகிலை யடைந்தாரிற்
பேசு கின்றனை யறவரின் விளங்கினை
பிறர்மனை நயக்கின்றாய்
சீசி யிங்கிருந் தென்செய்தாய் நெஞ்சமே
செத்திலாய் கெடுவாயே.

பூசைசெய்து தோத்திரம்சொலித் தனை நினை புண்ணியர்பால் நண்ணற்கு ஆசைசெய்திடும் அம்பலக்கூத்தனை அடைந்திலை. எ-து. தனது திருவடியைக் காயத்தால் அருச்சித்து வணங்கி வாக்கால் தோத்திரம் பண்ணி மனத்தால் தியானித்து இங்ஙனம் வழிபடும் பத்தி புண்ணியங்களையுடைய அடியாரிடத்து எழுந்தருளுவதற்குத் திருவுளத்து இச்சைசெய்யாநின்ற கனகசபைக்கண் நடம் புரிவோனை மனமொழி மெய்களால் வணங்கி அடைந்தாயில்லை,—அடைந்தாரில் பேசுகின்றனை அறவரின் விளங்கினை பிறர்மனை நயக்கின்றாய். எ-து. அவனது திருவடியையடைந்த அடியார்போல் வார்த்தைமாத்திரஞ் சொல்லுகின்றனை பசு புலித்தோல்போர்த்தது போல் உள்ளத்தில் வஞ்சம்வைத்துக்கொண்டு புறத்துத் துறவறத்தோர்போல் அவரது வேடத்தால் விளங்கா நின்றனை எனக்கு உரிய மனைவியைத் துறந்து தவஞ்செய்கிறேனென்று தொடங்கிப் பிறர்க்குரிய மனைவியை இச்சிக்கின்றாய்,—சீசி இங்கு இருந்து என் செய்தாய் நெஞ்சமே செத்திலாய்கெடுவாயே. எ-து. சீசி முன்னிருந்த இல்லறமு மன்றி அதனைவிட்டுப் பின்னர் அடைந்த துறவறமுமன்றி இவற்றினடுவெனின்று கூடாவொழுக்கஞ்செய்கின்றனை நெஞ்சமே நீ இவ்விடத்தில் இருந்து என்னகாரியஞ்செய்துகொண்டனை இனி நீ இருந்தால் இக்கூடாவொழுக்கத்தால் என்னைப் பவத்துன்பத்திலே தள்ளுவாயாகலின் நீ சாவாய் கெடுவாய் என்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

தனைநினை புண்ணியர் பானண்ணற் காசைசெய்திடும் என்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "முத்தனே முதல்வா முக்கணா முனிவா மொட்டறா மலர்பறித் திறைஞ்சிப்—பத்தியாய் நினைந்து பரவுவார்தமக்குப் பரகதி கொடுத்தருள் செய்யுஞ்—சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந்துறையிற் செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீ—ரத்தனே யடியே னாதரித் தழைத்தா லதெந்துவே யென்றருளாயே." பிறர்மனை நயக்கின்றா யென்பதற்கு உதாரணம்:- திருவள்ளுவநாயனார். "வலியி னிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றம்—புலியின்றோல் போர்த்து மேய்ந்தற்று." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (கஉ)

நீர் கூறிய முறையே செய்கின்றதன்றி என்மேலே தவறொன்றும் கண்டிலேன் இங்ஙன மிருப்பச் செத்திலாய் கெடுவா யென்று என்னை வெறுத்துக் கூறினீர் என்பால் தவறுதான் யாதென்று மனங்கேட்ப அதற்கு மேற்கூறுகின்றது.

வாயி னாற்பல நூல்படித் துணர்ந்துநல்
வழிபிறர்க் குரைசெய்து
நீயு லோகவா சாரமோ ரணுத்துணை
யானுநீங் கிலைநெஞ்சே
தூய தாமிவண் பிறர்கொளக் குங்குமஞ்
சுமந்துசெல் கரமுன்னிற்
காய மானுடத் தின்றதற் கன்றியுட்
களவுமின் மையினாலே.

வாயினால் பல நூல் படித்து உணர்ந்தும் நல்வழி பிறர்க்கு உரை செய்தும் நீ உலோக ஆசாரம் ஓரணுத்துணையானும் நீங்கிலை நெஞ்சே. எ-து. பலஞானசாஸ்திரங்களை வாயினாற்படித்தும் அவற்றினது பொருள்களை ஆராய்ந் தறிந்தும் பிறர்க்கு நன்னெறியாவும் அவர் சம்மதிப்பச் சொல்லியும் நீ முன்னிருந்த உலோகாசார வழக்கத்தில் ஓரணுவளவாயினும் உள்ளே துறந்தனையில்லை இங்ஙனம் பிறப்பிற் கேதுவாய உலோகாசாரம் துறத்தலின்மையால் வீட்டிற் கேதுவாய ஞானாசாரம் பற்றியதின்றென்பது நன்றறிந்தேன்நெஞ்சமே.—தூயதாம் இவண் பிறர்கொளக் குங்குமம் சுமந்து செல் கரம் உன்னில். எ-து. குங்குமப் பொதி சுமந்து செல்கின்ற கர்த்தபம் உன்னிலும் நின்மலமாமென்று விவேகம் கூற, அதற்குப் பல நூல்களைக் கற்றறிந்து பிறர்க்கு உரைக்கச் சிவபூசை தோத்திரம் பண்ண இவற்றாலியாவரும் மதிப்பவிருந்த என்னை மிருகசண்டாளமாகிய கர்த்தபத்திற்குங் கீழ்ப்படுத்திக் கூறினீர் இஃதென்னை

யென்றுமனங்கேட்ப,—காயம் மானுடத்து இன்று அதற்கு அன்றி உட்களவும் இன்மையினாலே. எ-து. அதற்கு நீ மக்கள்யாக்கையைப் பெற்று நூற்பொருளுணர்ந்தும் அந்நூற்பொருளால் வீட்டின்பமாய பயனைப் பெறாது அப்பயன் பெற்றோன்போல் நெஞ்சில் வஞ்சம் வைத்துக்கொண்டு அந்நூற் பொருளைப் பிறர் பயன்கொளக் கூறுகின்றாய் கர்த்தபத்திற்கு மக்களிடத் தாக்கையுமின்று அஃதன்றியும் யான் சுமந்த குங்குமம் பிறர்பயன்கொளக் கொடுத்தேனென்று வஞ்சமும் உளத்தின்றாகலின் உன்னை அதினினுங் கீழ்ப்படுத்திக் கூறியதால் தோஷம் என்னையென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

உலோகாசார நீங்கிலை யென்றமையால் ஞானாசாரம் பற்றியதின்றென்பது வருவிக்கப்பட்டது. குங்குமம் ஆகுபெயர்.

வாயினாற் பலநூல்படித் தென்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். "ஓதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்காப்—பேதையிற் பேதையா ரில்." பிறர்கொளக் குங்குமஞ்சுமந்து செல்கரம் என்பதற்கு உதாரணம்: அறிவானந்தசித்தியார். "விரிந்த நல் வேத புராணங்க ளாகம மிக்ககலை—தெரிந்து படித்துப் பொருள் செப்பித் தாநிலை சேர்ந்து நில்லா—திருந்த சண்டாளரி னேற்றங் கழுதை யெழிற்குங்குமம்—பரிந்து சுமந்தும்பின் வஞ்சம்பண்ணாத பயனெறிலே." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (க௩)

என்னுள்ளத்தின்கண் வஞ்சம் இருந்தமையால் நீர் இகழ்ந்து கூறினீர். பற்றுக்களியாவும் விடுத்த எனக்கு இதுவிடுதல் அரிதோ இதனையும் விடுத்தேன். இனியொரு மார்க்கத்திலே நின்று தவத்தைப்பண்ணி வீட்டை அடைதற்கு அறுவகைச் சமயங்களுள் ஒரு மேலாய சமயம் எனக்கு நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு மேற் கூறுகின்றது.

நாலு வேதமு மொருசம நிலைசொல
நவைசெயீ ரவத்தைப்பாற்

கோலு மூவிரு சமயமா கியபடு
குழியினூ டிழிகின்றாய்
வேலை யாவுனக் குடறரு விதியுற
வையுமதை விடுவிக்குங்
கால னார்தொடர் பையுமினந் தொடருதி
போலுநீ கடைநெஞ்சே.

நாலுவேதமும் ஒருசம நிலைசொல நவைசெய் ஈரவத்தைப் பால் கோலும் மூவிரு சமயமாகிய படுகுழியினூடு இழிகின்றாய். எ-து. இருக்கு முதலிய நான்குவேதங்களும் சகல கேவலங்களுக்கு மத்தியமாகிய சுத்தாவஸ்தையையே வீடடைதற்கு ஏதுவென்று சொல்லக் காமவெகுளி மயக்க மென்னு முக்குற்றங்களையும் உண்டாக்குதல் செய்கிற சகல கேவலங்களென்கின்ற இரண்டவஸ்தைகளின் பகுதியாகச் சமயிகள் தங்கள் சித்த விகற்பத்தாற் கோலிய அறுவகைச் சமயமாகிய பிறவிப் படுகுழியிலே நீ இறங்காநின்றாயென்று விவேகங் கூற, அதற்கு இவ்வறுசமயங்களையும் படுகுழியென்றீர் இது என்னை யென்று மனங் கேட்ப, அதற்கு இங்ஙனங் கேட்டமையாற் சமயங்களின் மேலே பற்றுக்கள் நீ இன்னம் விடுத்திலையாகலின்,—வேலையா உனக்கு உடல் தரு விதி உறவையும் அதை விடுவிக்கும் காலனார் தொடர்பையும் இனம் தொடருதிபோலும் நீ கடை நெஞ்சே. எ-து. இதுவே வேலையாக உனக்கு உடல் கொடுக்கின்ற பிரமனாகிய உறவினையும் அவனாற் கொடுக்கப்பட்ட உடல்களை விடுவித்தலே வேலையாக விடுவிக்கிற கூற்றனாகிய நட்பினையும் எவ்வகைப்பட்ட பற்றுக்களையும்விடுத்துப் பிறப்பிறப்பை நீக்குதற்கு ஏதுவாய்வந்தும் இன்னமும் தொடர்கின்றனை போலும் நீ யாவைக்குங் கீழாய நெஞ்சமேயென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று.

வேதாகமங்கள் கூறியநெறி செல்வோர்க்குப் பிறப்பிறப்பு நீங்குதலேயன்றி மற்றைச் சமயநூல்கள் கூறியநெறி செல்வோர்க்கு அவை நீங்காவென்பது இதனாற்காண்க.

நாலுவேதமுமொரு சமநிலை யென்பதற்கு உதாரணம்: பட்டணத்துப்பிள்ளை நாயனார். "சினந்தனை யற்றுப் பிரியமுந் தானற்றுச் செய்கை யற்று, நினைந்தது மற்று நினையா ததுமற்று நின்மலமாய்த். தனந்தனி யேயிருந் தானந்தரித்திரை தங்குகின்ற, வனந்தலி லென்றிருப்பே னத்தனேகயி லாயத்தனே." சமயமாகிய படுகுழி யென்பதற்கு உதாரணம்: தேவிகாலோத்தரம். "சமயா சாரசங் கற்ப விகற்பமு—மமையா தாங்குல வாசாரமானது—மிமையாதாரும் விடாதவில் வாழ்க்கையு—மமையார் தோளாய் விடுதலாசாரமே." மற்றும் வருவனவற்றுற்காண்க. (கச)

இனி இந்த வுயிரைக் கொண்டுபோகின்ற காலனுக்குத் தப்பிச் செல்லு நெறி எனக்கு நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப, அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

நெஞ்சமேயுடலந்தமா தியைவிடார்
  நிற்கமற் றையர்க்கெல்லாம்
வெஞ்சமற்குதிப் பரிதிவைக் கொருமிரு
  கண்டுபுத் திரன்சான்று
லஞ்சலிவ் வுடற் கிறுதியிப் பொழுதென
  வறியொணு மையினுளுந்
தஞ்சமென் றரன் சரண்விடே லியாமுமச்
  சமன்வலி தடுப்பாமே.

நெஞ்சமே உடல் அந்தம் ஆதியை விடார் நிற்க மற்றையர்க்கு எல்லாம் வெஞ்சமற்குதிப் பரிது. எ-து. நெஞ்சமே தேகாந்தத்தில் யாவர்க்கு முதல்வனாகிய சிவனது திருவடியை மறவாத பெரியோர்கள் நிற்க மற்றைச் சரியை கிரியைகளைச்செய்கின்ற சீவர்கட்கெல்லாம் கொடிதாகிய கூற்றைக்கடந்து போதல் அரிது என்று விவேகங்கூற, அதற்கு அவ்வடியை மனமொழி மெய்களினால் வழிபடுவோர்க்கும் கூற்றைக் கடத்தல் அரிது என்று கூறினீர் இதற்கு பிரமாணமுண்டோவென்று மனங்கேட்ப,—இவைக்கு ஒரு மிரு

கண்டுபுத்திரன் சான்றுல். எ-து. அதற்குச் சிவனது திருவடியைத் தேகாந்தத்தில் மறவாது பிடித்துக் கூற்றைக் கட்பதற்கும் அத்திருவடியை மனமாதியால்வழிபட்டும் அவனைக்கடத்தல் அரிதென்பதற்கும் ஒப்பற்ற மிருகண்டு மாமுனி புதல்வராகிய மார்க்கண்டேயரே சாக்ஷியென்று விவேகங்கூற, அது எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப. அதற்கு அவர் மனமாதிகளால் வழிபட்டும் கூற்றன்வந்து பிடித்தான் அங்ஙனம் அவன் பிடித்தபோது பயத்தால் மறவாது சிவனது திருவடியை அவர் பிடித்தமையால் அந்தக்கூற்றனையுங் கடந்தாராதலின் அவரே சாக்ஷியென்பது அறிதியென்று விவேகங்கூற, அதற்குத் திருவடியை வழிபடுதலால் யான் கூற்றைக் கடக்கலாமென்று இருந்தேன். நீர்கூறியவாற்றுல் அவனை இவ்வழிபாட்டாற் கடக்கக்கூடாதென்பது அறிந்து அச்சமுற்றேன் இனி அவனைக் கடத்தற்கு ஏதுவாகிய திருவடியைப்பிடித்தற்கு உபாயம் நீர் கூறுக வென்று மனங்கேட்ப,—அஞ்சல் இவ்வுடற்கு இறுதி இப்பொழுது என அறிவொணுமையின் நாளும் தஞ்சம் என்று அரன் சரண் விடேல் யாமும் அச்சமன் வலிதடுப்பாமே. எ-து. அதற்கு நீ அஞ்சற்க. இத்தேகத்திற்கு அந்தம் இந்தக்கணப்போதென்று நம்மால் அறியக்கூடாமையால் எந்நாளும் மற்றை நினைவெல்லாமொழித்துச் சிவனது திருவடி தஞ்சமென்று அதனையே விடாது பற்றுதி. இங்ஙனஞ் செய்தியெனின் அந்தக் கூற்றன் நம்மைப் பிடிக்கவருஞ் சாமர்த்தியத்தை நாமும் தடுத்துக்கொள்வாமென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. தஞ்சம் பற்றுக்கோடு.

இதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. "வில்விளங்கிய விண்ணவர் மிகுத்தவாழ் நாளு—மல்ல ரும்பக லென்னுமீர் வாளினு லரிந்து—கொல்லும் வெங்கொடுங் கூற்றையார் குலைவுறூர்குறுகி—னல் விருந்தென வுவந்தெதிர் கொள்ளுவான்ஞானி." என்றும், திருவள்ளுவர். "வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்—கியாண்டு மிடும்பை யில." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. ()

இப்போது பெற்ற இக்காயத்தின்கண் நின்று ஒருதலையாகத் திருவடியைமறவாது பிடிக்கவேண்டுமென்று இன்னும் வற்புறுத்துதல் மேற்கூறுகின்றது.

தடுத்து மேலுமிவ் வுருவமா யினும்பெறல்
சற்றல மறைநாகத்
திடத்தின் மாதவ ரிருவர்கங் கெனவடைந்
திருத்தல்சான் றரிதாகிக்
கிடைத்த தேகமும் விவேகமு மிருக்குஞான்
றேகிநீ சனிநெஞ்சே
யடுத்தி லாய்பல கவலைமாய்த் தோருணர்
வாகிநின் றகலாதே.

தடுத்து மேலும் இவ்வுருவ மாயினும் பெறல் சற்றல. எ-து. இத்தேகத்தைவிட்டு இனிமேல் இம்மானுட தேகமாயினும் பெறல் எளிதன்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இம்மானுட தேகமாயினும் பெறுதல் அரிதென்று மிகவும் அருமைப்படுத்திக்கூறுகின்றீர். இது கிடைப்பது அரிதென்பதற்கு ஒருகாட்சிப்பிரமாண முண்டோ வென்று மனங்கேட்ப,—மறைநாகத் திடத்தின் மாதவர் இருவர் கங்கென அடைந் திருத்தல் சான்று. எ-து. அதற்குச் சம்பரன் சம்பாதியென்னு மிரண்டு முனிவரும் புத்தியை விரும்பி மேலாகிய தவத்தினைப்பண்ண அதனாற் சிவன் வந்து தோன்றி உமக்கு என்ன வேண்டியதென்று கேட்ப, அதற்குத் தாம் கருதிய அதனை மறைத்து முத்திவேண்டுமென்றுகேட்ப, அதற்கு நீர்கருதியதொன்றும் நம்மைக் கேட்பது மற்றொன்றுமோ வென்று திருவுளத்தின் முனிவு செய்து சாபங் கொடுத்தருள, அதனால் அவ்விருவோரும் வேதகிரியின்கண்ணே கழுகெனக் கிருதயுகமுதல் இந்தக் கலியுகமளவும் இத்தேகங்கிடையாது இன்றும் இருத்தலே சாக்ஷியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு வினாவேறு இன்றி மனஞ் சும்மாவிருப்ப,— அரிதாகிக் கிடைத்த தேகமும் விவேகமும் இருக்கு ஞான்றே கிநீ

சனி நெஞ்சே அடுத்திலாய் பலகவலைமாய்த்து ஒருணர்வு ஆகி நின்று அகலாதே. எ-து. ஆகலின் மிகவும் அரிதாகக் கிடைத்த இந்த மானுடதேகமும் இதனில் தன்னைத் தலைவனை அறியவருகிற அரிதாகிய விவேகமு மிருக்கிற இக்காலத்திற்றானே தேகபோகங்களைக் கருதுகின்ற பலவேறுவகைப்பட்ட கவலைகளையுங்கெடுத்து ஏகவறிவாய் நின்று கயிலையங்கிரிவாசனாகிய சிவனது திருவடியை விட்டு நீங்காது நீ அடைந்தாயில்லை. நெஞ்சமே நின் கருத்திருந்தது என்னையென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. அரிதாகி யென்பது விவேகத்தோடும் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது.

தடுத்து மேலு மிவ்வுருவமாயினும் என்பதற்கு உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. "மந்திரவாட் பெற்றும் பகைவெல்லான் மற்றது கொண்—டந்தோதன் மெய்யை யரிந்தான்போன்—றிந்தவுடல்—கொண்டுமுத்தி செல்லுங் குறிப்பின்றிச் சிற்றின்பங்—கண்டுவினைக் காளாங் கணக்கு." விவேகமுமிருக்கு ஞான்றே என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "கையினா லறையுண்ணும் பந்துபோலக் காலனா லறையுண்டு கணக்கிலாத—மெய்யிலே புகுந்திளைத்து விவேகம்பெற்றும் விரகிலார் சிலர்பிறப்பின் மீண்டும் வீழ்ந்தார்—மையினான் மூன்றுலகாம் பணதி செய்து வருநிற்கும் போமாகி வளர்ந்து வாளா—பொய்யினான் மிகவிரியும் வேலையூடே பொருதிரைபோற் பரபதத்தே புரிந்தமாயை." மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (௧௪)

இங்ஙனஞ் சத்தப் பிரமாணத்தாலுங் காட்சிப் பிரமாணத்தாலும் இக்காயங்கிடைத்தற்கு அரிதென்று அறிவிக்க அறிந்து மனஞ் சம்மதிப்ப, இனித் திருவடியைத் தாமதம் பண்ணாமல் விரைந்து நினைத்தற்குமேற் கூறுகின்றது.

அகலு மிவ்வுடன் மினின்விரைந் தெனின்விரைந்
தரற்றொழீ தலதிங்கே
சகல முஞ்செய நினைகுத றனையினித்
தடப்புன லிதுவென்றே

பகலி னால்விரி கானலை நெஞ்சமே
  கருதிநெற் பயிராதி
யிகலி னாற்செய நினைபவர் நினைவையொத்
  திடுமென விடுவாயே.

அகலும் இவ்வுடல் மினின் விரைந் தெனின் விரைந்து அரற் றொழு. எ-து. மேகத்தின்கண் தோன்றி நின்று அழியும் மின்னல் போல மாயையின்கண் தோன்றிக் கணகாலத்து அழியும் இந்த வுடலமென்றால் இஃது உள்ளபோதே அதி சீக்கிரமாகச் சிவனது திருவடியை வணங்குதி;—ஈதலது இங்கே சகலமும் செய நினைகுதறனை. எ-து. இத்திருவடியை இடைவிடாது வணங்குதலன்றிப் பொய்யாகிய பிரபஞ்சத்தை மெய்யாகக் கருதிக்கொண்டு இப்பிரபஞ்சத்துள்ள அறுவகைத் தொழிலையுஞ் செய்யத் தொடங்குவதை;—இனித் தடப்புனலிது என்றே பகலினால் விரிகானலை நெஞ்சமே கருதி நெற்பயிர் ஆகி இகலினாற் செய நினைபவர் நினைவை ஒத்திடும் என விடுவாயே. எ-து. சூரியகிரணத்தாற் பொய்யாய் விரிகின்ற கானற்சலத்தை மெய்யான தடாகசலம் ஈதென்றுகருதி நெற்பயிர் முதலிய பைங்கூழினைத் தமது சாமர்த்தியத்தால் உண்டாக்குதல் செய்ய அறியாமையாற் கருதுவாரது கருத்தைப்போலும் என் கருத்துமென அறிந்து நெஞ்சமே இனி விடுப்பாயாக வென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

சூரியகிரணத்தாற் பொய்யாய்த் தோன்றுங் கானற்சலம்போலச் சிவத்தைவிட்டு நீங்காத அபின்னசத்தியாற் பின்னசத்தி பொய்யாய்த் தோன்றுதலின் இப்பின்னசத்திகாரியமாகிய பிரபஞ்சம் கானற்சலத்தி னிழல்போலப் பொய்யெனக் கூறப்பட்டது. கானற்சலத்தைப் பொய்யென்று அறிந்தவன் பைங்கூழ்செய்ய நினையாமைபோலப் பிரபஞ்சத்தைப் பொய்யென்று அறிந்தவன் இப்பிரபஞ்சத் தொழில்களின் முயலான் என்பது அறிக.

அகலுமிவ்வுடல் என்பதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. "காய நீர்க் குமிழி யதிலுறு மின்பங் கானலிற் புனலிது தனக்

இங்—காயவித் துயரமளவிலை யிதைநீ யாய்வுறு மையிலழிந்தற் றாய்—நீயினிக் கவலை நினைவெலா மொழித்து நெஞ்சமே வந்தெனக் குடன்பட்—டாயநற் சொருபர்க் கன்பதே யிசைந்தா லரியதே தார்நமக் கெதிரே." பிரபஞ்சம் பொய்யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதிப்—பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுண மாகாமே—தீர்த்தாய் திகழ்தில்லை யம்பலத்தே திருநடஞ்செய்—கூத்தாவுன் சேவடி கூடும் வண்ணந் தோணோக்கம்." மற்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. (௧௭)

பிரபஞ்சம் பொய்யென்பதுந் திருவடி மெய்யென்பதும் இங்ஙனம் நீர் அறிவிக்க ஐயமின்றி நன்றுணர்ந்தேன் உமது கிருபையை என்னென்று உரைப்பேனென்று மனங்கூற, அதற்கு ஞானசமாதி கூடுதற்கு மனத்தை உடன்படுத்தி மேற்கூறுகின்றது.

வாய்மை யீதுணர்ந் திடுதிநன் னெஞ்சமே
  வருகணத் தேதேனு
நீநி னைந்திடே லவ்வள வுடலுற
  னிச்சயிப் பரிதத்தாற்
போய தோர்கணச் செயலுனேல் பயனிலை
  புகனிகழ் கணத்தேனுந்
தீமை நன்மைநீ நினைவதென் வினைவழிச்
  சிவன்றரு குதலாலே.

வாய்மை ஈது உணர்ந்திடுதி நல் நெஞ்சமே. எ-து. யான் கூறிய நன்மார்க்க நெறியே சென்று எனக்கு நன்மை தருகின்ற நல்ல நெஞ்சமே உண்மையாகிய இதனையும் நீ அறிவாய்,—வருகணத்து ஏதேனும் நீ நினைந்திடேல் அவ்வளவு உடல் உறல் நிச்சயிப்பரிது அத்தால். எ-து. நீ ஞானநிட்டை கூடுமிடத்து ஒரு கணப்போதாயினும் அந்நிட்டையில் நீங்காது இருக்கவேண்டுமாகலின் வருங்காலங்களிற் கணப்போதாயினும் யாதொன்றனையுங்

கருதிச் செல்லற்க. அக்கணப்போதளவும் இவ்வுடல் இருத்தற்கு நிச்சயம்பண்ணக்கூடாது. அதனால்,—போயதோர்கணச் செயல் உனேல் பயன் இலை. எ-து. சென்றகாலத்து ஒரு கணப்போதாயினும் இன்னது செய்யாது விடுத்தேன் என்று கருதற்க. அதனாற்பயன் ஒன்றுமில்லையென்று விவேகங்கூற, அதற்கு வருங்காலஞ் சென்றகாலங்களில் ஒன்றையும் நினையேலென்று கூறினீர். இஃதுண்மை. நிகழ்காலத்து அன்னபானாதிகளைக் குறித்தாயினும் நினைக்கலாகாதோவென்று மனங்கேட்ப,—புகல் நிகழ் கணத்தேனுந் தீமை நன்மை நீ நினைவது என் வினைவழிச் சிவன்றருகுதலாலே. எ-து. அதற்குச் சொல்லப்பட்ட நிகழ்காலத்திற் கணப்போதாயினும் நீ சுகதுக்கங்களை நினைவது என்னை நமது நல்வினை தீவினைகளின்படியே சிவன் அறிந்து சுகதுக்கங்களை நமக்கு அருந்துவித்தலால் என்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

இதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். "ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப—கோடியு மல்ல பல." என்றும் ஔவையார் நல்வழி. "உண்பது நாழி யுடுப்பது நான்குமுழ—மெண்பது கோடிநினைந் தெண்ணுவன–கண்புதைந்த—மாந்தர் குடிவாழ்க்கை மண்ணின் கலம்போலச்—சாந்துணையுஞ் சஞ்சலமே தான்." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௧அ)

பிரிய விடயங்கள் வரவேண்டுமென்று கருதாது இருத்தற்கும், வந்த விடயங்களின்மேல் ஆசைசெல்லாது திருவடியை மறவாது இருத்தற்கும் மேல் உபாயங் கூறுகின்றது.

தருவ தீமையி னன்மையு மூழடுத்
  ததையுயர் கழைமேனின்
றுரைக ளாதிசெய் கூத்தரிற் பிறனைநச்
  சொருமக டவனேவல்
புரித றன்னினைம் பொறிகளாற் பற்றினும்
  புகனிரா சையைநீயுற்

றிரவி னும்பக லினும்விடே னெஞ்சமே
  யின்பவீ டெளிதாமே.

தருவ தீமையின் நன்மையும் ஊழ் அடுத்ததை. எ-து. உனக்கு வெறுப்பாகிய துன்பத்தை நீ விரும்பாதிருக்கவும் பழவினை தானே கொடுப்பதுபோல் உனக்கு விருப்பமாகிய சுகத்தையும் நீ விரும்பாதிருக்க அவ்வினை தானே கொடுக்கும் உனக்கு எக்காலத்து எவ்வினைப்பயன் அனுபவிக்கப் பொருந்தியது அதனையாகலிற் பழவினைப்படியே வருமென்று அறிந்து எதிர்காலத்து ஒன்றையுங் கருதாது விடுத்து.—உயர்கழைமேல் நின்று உரைகள் ஆதிசெய் கூத்தரிற் பிறனைநச்சு ஒருமகள் தவன் ஏவல் புரிதறன்னின். எ-து. உயர்ந்த கம்பத்தின்கணின்று அந்நிலைக்குத் தவறுவாராது அதன்கட் கருத்தை வைத்துத் தியாகியைப் புகழ்தன் முதலிய நோக்குவித்தைகளைப் பழக்கத்தாற் காயத்திற்காட்டுதல் செய்யுங் கூத்தரைப்போலவும், பரபுருஷனை நச்சிய ஒருநாரி அவன்மேற் கருத்தை வைத்துத் தன் புருஷனுக்குப் பழக்கத்தால் இவனது ஏவற்றொழில்களைச் செய்தல்போலவும்,—ஐம்பொறிகளாற் பற்றினும் புகல் நிராசையை நீ உற்று இரவினும் பகலினும் விடேல் நெஞ்சமே இன்ப வீடு எளிதாமே. எ-து. ஐந்திந்திரியங்களாலும் ஐந்து விஷயங்களைப் பிடித்தாலுஞ் சொல்லாநின்ற அவ்விஷயங்களை இன்பமென்று கருதி அவற்றின்கண் ஆசையுறாது திருவடிக்கண் ஆசையை வைத்து இதனை இராக்காலத்திலும் பகற்காலத்திலும் விட்டு நீங்காதே. யாவர்க்கும் அரிதாகிய வீட்டின்பம் உனக்கு எளிதில் உண்டாமென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. தவன்–புருஷன்.

இதற்கு உதாரணம்: பெருந்திரட்டு. "இல்லின்ப மிகழ்ந்து பேரின்பம் வேண்டி யெழிற்குரு வருடனின் மேலா—நல்லுணர்வதனைப் பெற்றோரே காந்த நண்ணியே சமாதியிற் றொடங்கி—யல்பக னேக்க னரவமாட் டிடுவோ னறைதரு பணிக்கன்மீ

காமன்—வல்கரிப்பாகன் போலநோக் குவர்க்கு மனையின்மீட் டிச்சைபு மெழுமோ." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௧௯)

எக்காலமும் இடைவிடாது திருவடியை மறவாதிருத்தல் பிரதானம் ஈதன்றி நிராசையுடனும் இருக்கவேண்டு மென்று கூறினீர் இது என்னை என்று மனங்கேட்ப, அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

ஆமு னிச்சையே மேலுமே லும்பிறப்
  பளிக்கும்வித் தெனநெஞ்சே
நீம றித்திடா சைக்கடல் சுவறுமே
  நினைவெனுந் திரைமாயும்
போமி றந்தெலா நினைவுமெப் பொழுதிலப்
  பொழுதுபூ ரணமாய
சோம சேகரத் தெந்தைபொற் கழலையுந்
  தொழலைய மிலைநாமே.

ஆம் உன் இச்சையே மேலுமேலும் பிறப்பு அளிக்கும் வித்தென நெஞ்சே நீ மறித்திடு. எ—து. உனது அவாவே மேன்மேலும் பலபிறப்பினை உண்டாக்கும் ஒரு வித்தென்று நெஞ்சமே நீ கருதி அந்த அவா மனத்தின்கண் முளைக்குந்தோறும் விவேகத்தாலே பார்த்துத் தடுக்குதல் செய்,—ஆசைக்கடல் சுவறுமே நினைவு எனும் திரை மாயும். எ—து. அங்ஙனஞ் செய்தியேற் கண்ட விடயங்களை இச்சிக்கும் ஆசையாகிய கடல் வற்றும். அக்கடல் வற்றவே பிறவிஷயங்களிற் செல்லு நினைவாகிய திரை நாசமாம்,—போம் இறந்து எலா நினைவும். எ—து. அந்நினைவெனுந் திரை நாசமாகவே முன்னர் இந்திரியங்களாற் கண்டு மனத்தின் கண் ஏறியிருந்த விஷயவாசனை நினைவெல்லாம் ஒருங்கே இறந்து போகும்,—எப்பொழுதில் அப்பொழுது பூரணமாய சோமசேகரத்து எந்தைபொற் கழலையுந் தொழல் ஐயமிலை நாமே. எ—து. அந்நினைவெல்லாம் எப்பொழுது இறந்தது அப்பொழுது தானே சந்திர சூடனாகிய எமது தந்தையினது பரிபூரணமாகிய திருவடி

யையுந் தொழுதற்கு ஐயமின்றென்று விவேகங்கூறிற்று. எ—று. உடல்விட்டு உயிர் நீங்குங்கால் யாதோர் அவாத்தோன்றிற்று அவ்வவாவின் வழித்தாய்ச் சென்று உயிர்பிறத்தலின் அவாப் பிறப்பிற்கு வித்தெனப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். "அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெய்ஞ் ஞான்றுந்—தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து." ஆசைக்கடல் சுவறுமே நினைவெனுந் திரைமாயும் என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "இச்சையாம் விறகு மாண்டா லெண்ணமாம் வன்னிமாயு—நிச்சயந் சத்துவத்தினுக் கையா நெடுந்தே ரேறி—மெச்சிய வுதாரக் கண்ணுல் வேட்கையான் மிகவும் வாடுங்—கொச்சைஞா லத்தை நோக்கிக் குறைவற விருப்பாய்நீரா." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௨௰)

நினைவுகளியாவு மிறந்துபோக வேண்டுமென்று கூறினீர் சிவபூசை முதலிய சற்கருமங்களாயினுஞ் செய்யவேண்டாவோ வென்று மனங்கேட்ப, அதற்குமேற் கூறுகின்றது.

நாம ரற்கருச் சனைமுத லியகொடு
  நலஞ்செய்தே மவையின்றித்
தீமை செய்துளே மெனவுமுன் னிலையொரு
  சிறிதசை வடைந்தாலும்
யாமி யற்றப ராதமென் னினைவுமற்
  றசைகிலை யெனிநெஞ்சே
யேம மிக்குறச் செய்யுநன் கிறைகழற்
  கெனத்துணிந் திடுநீயே.

நாம் அரற்கு அருச்சனை முதலிய கொடு நலஞ்செய்தேம் அவை இன்றித் தீமைசெய்துளேம் எனவும் உன்னிலை ஒரு சிறிது அசைவு அடைந்தாலும் யாம் இயற்று அபராதம். எ—து. யாம் இன்றைக்குச் சிவனது திருவடிக்குத் திருமஞ்சன பத்திர புஷ்பங்களாற் செய்யும் அருச்சனை, முதலிய உபசாரங்களைக் கொண்டு நன்மை செய்தேமெனவும் இன்றைக்கு அவை செய்குதல் இன்

மையால் தீமைசெய்தே மெனவும் இங்ஙனங் கருதுதலைப்பற்றி உனது சில சிறிதோரசைவு பொருந்திற்றாயினும் அத்திருவடிக் குச் செய்யும் அபராதம் அதுவேயாமென்று விவேகங்கூற,— என். எ-து. அதற்குப் பூசைசெய்தேன் செய்கின்றிலேனென்னு நினைவு சிவனுக்கு அபராதஞ் செய்தல் என்னையென்று மனங் கேட்ப, அதற்கு ஈதென்று சுட்டியறியக்கூடாத சிவத்தைச் சுட்டி யறிதலே அபராதஞ்செய்தல் என்று விவேகங்கூற, அதற்கு அங்ஙன‌ஞ் சுட்டாமற் சிவத்தை யறிதற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப,—நினைவும் அற்று அசைவிலை எனின் நெஞ்சே எமம் மிக்குறச்செய்யும் நன்கிறைகழற்கு எனத் துணிந்திடு நீயே. எ-து. அதற்கு ஓரணுவளவாயினும் ஒன்றைச்சுட்டி யெழுந்து அசையாது நிற்றியெனின் இதுவே திருவடிக்கு இன்பமிகுந் துறச்செய்யும் பூசையென நீ நெஞ்சமே நிச்சயித்து அறிதியென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. தானு முருவமா யிருந்துகொண்டு சிவனையும் ஓருருவாகக்கண்டு அருச்சனை பண்ணுதல் கற்பனையாகலின் இது அபராதமென்றும், தான் அறிவாய்நின்று அறிவிற்கு அறிவாகிய சிவத்தின்கண் அசைவறநிற்றல் உண்மையாகலின் இதுவே பூசை யென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. "எப்பொருள்களுந்தா னாகி யிலங்கிடப் படுவானீச—னப்படி விளங்கு கின்ற தறிதலே பரன்றனக்கு—மெய்ப்படு பூசை வேறோர் செயலினாலன்று மெய் யே—யிப்படி ஞானந் தன்னா லிறைஞ்சிடப் படுவானீசன்." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

(௨௧)

இங்ஙனம் அசைவற நிற்றல் எனக்குக் கூடாது சிவன் இங் ஙன மிருப்பானென்று தியானஞ்செய்கின்றேன் என்று கூறிய மனத்தைப் பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

நீமெய்ஞ் ஞானநன் னிட்டைசா ருதலரி
தெனவுநெஞ் சகமேசற்

றோய்வி லாதுசெய் தியானமா திகளெளி
தெனவுமுன் னாநின்றாய்
சேய்க டம்மினத் தாய்கொல்சும் மாவிருக்
குதல்செயற் கரிதாகிப்
போயு ழைப்புனக் கெளியதா யிருந்தவிப்
புதுமையென் புகனின்றே.

நீ மெய்ஞ் ஞானநல் நிட்டைசாருதல் அரிது எனவும் நெஞ் சகமே சற்று ஓய்வு இலாதுசெய் தியானம் ஆதிகள் எளிது எனவும் உன்னா நின்றாய். எ-து. நெஞ்சமே நீ அதுவென்றும் இதுவென் றும் ஒன்றனையுஞ்சுட்டி நினையாது சும்மாவிருக்கின்ற உண்மை ஞானமாகிய நல்ல நிஷ்டைகூடுதல் அரியதெனவும் ஓரணுவள வாயினும் நினைவு ஒழியாது செய்யாநின்ற தியான செப சிவபூசை முதலிய செய்குதல் எளியதெனவும் கருதாநின்றனை,—சேய்க டம்மினத்தாய் கொல். எ-து. ஆகவின் அன்னை நீராட்டல் முத லிய உபசாரங்களைச் செய்து மலரணையில் இருத்தவும் அவ்விடத் திற் சுகத்திற் சும்மாவிராது புறத்து எழுந்து ஓடி வருந்துஞ் சிறுபிள்ளைகளது கூட்டத்தினை யுடையையோ நீயும்,—சும்மா விருக்குதல் செயற்கு அரிதாகிப் போய் உழைப்பு உனக்கு எளிதா யிருந்த இப்புதுமை என்புகல் நின்றே. எ-து. தியானமாதிகளை மனமொழி மெய்களினாற் செய்யாது சும்மாவிருநீயென்று யான் கூற அங்ஙனம் இருக்குதல் செய்தற்கு அரிதாய் அவற்றைச் செய் குவலென்று சென்று வருந்தும் வருத்தம் உனக்கு எளியதாயிருந்த இப்புதுமையென்னையோ யாவர்க்குஞ் சும்மாவிருத்தல் எளிது ஓடித்திரிதல் அரிது அவர்களுக்கு அங்ஙனமிருப்ப உனக்கு இங் ஙனம் இருந்த இதனை நீ நின்று எனக்குச் சொல்லுகவென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. மனமாதி முக்கரணங்களும் அசை யாது நின்றவிடம் மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டையென்பதும், அவை யசைந்து செய்யுந் தியானசமாதிகள் அந்நிஷ்டை வருதற்கு ஏது வென்பதும் அறிக.

மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டை யென்பதற்கு உதாரணம்: கந்தரனுபூதி. "செம்மான் மகளைத் திருடுந் திருடன்—பெம்மான் முருகன் பிறவா னிறவான்—சும்மா விருசொல் லறவென் றலுமற்—றம்மா பொருளொன்று மறிந்திலனே." சேய்கடம்மினத்தாய் கொல் என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "மிகமுயன்று வருந்தாமற் சமமா கின்ற வேண்டுகோ எழுன் முயல்வால் வினைதந் தன்னுற்—பகர்மனமாஞ் சிறுமகவை நிறுத்தல் வேண்டும் பல பிறப்பிற் பரிசயங்க ளகலப்பண்ணி—யகல்சுபவா தனையுதித்தான் முத்திப்பேறு மையுறினுஞ் சு[illegible]வை யதுநீதுன்று—திகழ் மனம்போய்த் தற்பதத்தைத் தெளியு மட்டுந் தேசிகனூல் சொல் வழியிற் செல்லுவாயே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௨௨)

அசைவற நிற்றல் நேரே வீட்டை அடைதற்கு எதுவாகலின் அதனையே இன்னும் வற்புறுத்தி மேற்கூறுகின்றது.

நின்று ருதலை குதல்விருப் புனக்கதை
நீத்திருக் குதனெஞ்சே
யென்ற னக்குநல் விருப்புவா ளாவிவ
ணிருத்தறீ துயர்வீடு
சென்று காண்குவ லெனநினைந் தலைதியோ
சிவன்றிரி சியமன்று
லொன்று நீயுறு திருப்பதே யதைத்தொட
ருபாயமென் றறிகண்டாய்.

நின்றுருது அலைகுதல் விருப்பு உனக்கு அதை நீத்திருக்குதல் நெஞ்சே என்றனக்கு நல் விருப்பு. எ—து. அசைவற நில்லாது தியானமாதிகளைக் கருதி அசைகுதல் உனக்கு நல் விருப்பம் அவ்வசைவைவிட்டுச் சும்மா விருக்குதல் நெஞ்சமே எனக்கு நல்விருப்பமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இங்ஙனஞ் சும்மா விருந்தால் எங்ஙனம் வீடு அடைகுதுமென்று மனங் கேட்ப,—வாளா இவண் இருத்தல் தீது உயர்வீடு சென்று காண்குவல் என நினைந்து அலைதியோ. எ—து. சும்மாவிவ்விடத்தில் இருக்குதல் குற்றம் மேலாகிய வீட்டினைத் தியானமுதலிய நன்மார்க்கத்திற்சென்று அறிவே னென்றுகருதி அலைகின்றனையோ நீயென்று விவேகங்கேட்ப, அதற்கு யான் அங்ஙனந் தான் கருதுகின்றேனென்று மனங்கூற, அதற்கு நம்மிருவர்க்கும் வீட்டை அடைகுவதே கருத்தாகலின் நீ செல்லு நெறியால் அதனை அடையலாமெனின் நீ கூறியவாறு யான் கேட்கின்றேன். யான் செல்லு நெறியால் அதனை அடையலாமெனின் யான் கூறியவாறு நீகேட்குதியாவென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நன்று கூறினீரென்று மனஞ்சம்மதிப்ப,—சிவன் திரிசியம் அன்றால். எ—து. அதற்கு நீ கருதிய தியானாதிகளால் வீட்டினை அடையலாமெனின் அவ்வீடு மனாதிகளால் அறியுங்காட்சிப் பொருள் அன்றென்று விவேகங் கூற, அதற்கு நீர் இங்ஙனங் கூறியவற்றால் எனது உபாயத்தால் அதனை அடைதற்கு அரிது அதனை அடைதற்கு எனக்கு ஒருபாயம் நீர் கூறுகவென்று மனங்கேட்ப,—ஒன்றும் நீ உறுதிருப்பதே அதைத்தொடர் உபாயம் என்று அறி கண்டாய். எ—து. அதற்கு அணுவளவேனும் ஒன்றையும் நினையாது அசைவற விருத்தலே அவ்வீட்டை அடைதற்கு நேரே உபாயமாமென்று அறிவாயாக வென்று விவேகங்கூறிற்று. எ—று. சிவமென்பது—வீடு.

இதற்கு உதாரணம்: ஆனந்தத்திரட்டு. "வாங்கி யைம்பொறி நின்ற மனந்தனை — நீங்கி டாவகை நெஞ்சு ளிருத்தியே—தீங்கி யாவையுஞ் சிந்தை செயா வணம் — பாங்கி யாதது வேபயில் வாயரோ." என்றும், தேவிகாலோத்தரம். "மந்திரஞ் செபந்தியானம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா — வந்த மிலாத முத்திக் குபாயமே யறியல் வேண்டுஞ் — சிந்தனை புறனே செல்லிற் றுயரமே திரிய மீட்கிற் — பந்தமாந் துன்ப நீங்கிப் பரமான வின்பஞ் சேர்வார்." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௨௩)

வீட்டை அடைதற்கு உபாயம் அசைவற நிற்றலென்றுகூறினீர் இனி அசைவறநிற்றற்கு உபாயமும் அங்ஙனநின்றால் வீடு வருமாறும் எங்ஙனமென்று மனக்கேட்ப மேற்கூறுகின்றது.

கண்ட வைம்புலக் காட்சிபோய்க் காட்சியாற்
கலந்தவா தனையாவும்
விண்டு மூடமற் றலையிலாக் கடலென
விளங்கினை யெனினெஞ்சே
யுண்டு கொன்னமக் கொருதுய ராங்குவீ
டுளங்கையிற் கனியேயாம்
பண்டை மேவிய பயமெலா மறுங்குரு
பதத்திலும் புகலாமே.

கண்ட ஐம்புலக் காட்சிபோய்க் காட்சியாற் கலந்த வாதனை யாவும் விண்டு மூடு அற்று அலை இலாக் கடலென விளங்கினை எனின் நெஞ்சே. எ-து. ஐம்பொறிகளாற் காணப்பட்ட சத்தாதி விஷயக் காட்சிகளும் போய் அவ்விஷயக்காட்சியாற் கரணத்தில் ஏறியிருந்த வாசனைகள் அனைத்தும் விட்டுநீங்கி இவ்வாசனை முடிவில் தோன்று மறைப்பும் அற்று நிர்த்தரங்கசமுத்திரம் போல விளங்காநின்றனை யானால் நெஞ்சமே,—உண்டு கொல் நமக்கு ஒரு துயர் ஆங்கு வீடு உளங்கையிற் கனியேயாம். எ-து. பிறவித்துன்பங்களுள் ஒரு துன்பமாயினும் நமக்கு உண்டாமோ அவ்விடத்து வீடு உள்ளங்கை நெல்லிப்பழம்போல வுண்டாம்.— பண்டைமேவிய பயம் எலாம் அறும் குருபதத்திலும் புகலாமே. எ-து. முன்னர்ப் பொருந்தியிருந்த பிறவித் துன்பத்திற்குப் பயந்த பயமனைத்தும் நீங்கும் குருதுரியத்தையும் யாம் அடையலா மென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. கேவல சகலங்களினன்றிச் சுத்தநிலையில் துன்பம் இன்மையால் ஒரு துயருண்டு கொன்னமக்கென்றும், அச்சுத்தநிலை பெற்றோர் குருதுரியமும் அடைவராகலிற் குருபதத்திலும் புகலாமேயென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்:—சசிவர்ணபோதம். "வினவிற் பரத்தை யறி வுறுதற் கவத்தைபுலன் வினைமாறியே—நனவிற் சுழுத்திநிலை வரினப் பொருட்டிசழு நலனாகவே." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உச)

அசைவற நிற்றற்கு உபாயம் ஐம்புலக் காட்சியுங் கரண வாசனையும் மறைப்பும் நீங்குதலென்று கூறினீர். அக்கரண வாசனையும் மறைப்பும் நீங்குதற்கு முன்னர் ஐம்புலக்காட்சி நீங்க வேண்டுமாகலின் இக்காட்சி நீங்குதற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப மேற்கூறுகின்றது.

புகல ரும்பரப் பிரமமாங் கடறனிற்
புணர்பரைத் திரையீசன்
சகமொ டாருயி ரெனுநுரை யாதிக
டந்துமாற் றிடுமென்றே
பகரு நான்மறை யெனினதி லெதையெதைப்
பற்றுவாம் விடுகிற்பாஞ்
சுகசொ ரூபமே யனைத்துமென் றகற்றுதி
துவிதபா வனைநெஞ்சே.

புகல ரும்பரப் பிரமமாம் கடறனிற் புணர்பரைத் திரை ஈசன் சகமொடு ஆருயிர் எனும் நுரை ஆதிகள் தந்து மாற்றிடும் என்றே பகரும் நான்மறை எனின். எ-து. வாக்கு மனாதீதமாயிருக்கின்ற பரப்பிரமமாகிய கடலின்கண் விட்டுநீங்காத பரையாகிய திரையானது ஈசுரனும் நாததத்துவமுதற் பிருதிவிதத்துவம் ஈறாகியசகங்களுஞ் சராசரங்களாயுள்ள உயிர்களுமென்று சொல்லப்பட்ட நுரைதிவலை குமிழிகளைத் தோன்றச்செய்து ஒடுக்குமென்று நான்கு வேதங்களுஞ் சொல்லுமெனின்,—அதில் எதை யெதைப் பற்றுவாம் விடுகிற்பாம். எ-து. அக்கடற்றிரையில் தோன்றிய இப்பிரபஞ்சத்தினுள் எதனை யெமதென்று பிடிப்பம். எதனை எமது அன்றென்று விடுப்பம். இங்ஙனம் பற்றுதற்கும்

விடுப்பதற்கும் அப்பிரமத்தைவிட வேறின்மையால்,—சுகசொருபமே அனைத்தும் என்று அகற்றுதி துவிதபாவனை நெஞ்சே. எ-து. எல்லாவற்றையும் ஆனந்த சொருபமென்று இந்நிச்சயஞானத்தால் நெஞ்சமே அது இதுவென்று பகுக்குந் துவிதபாவனையை நீ நீக்குதியென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

பிரமத்திற்கு அபின்னமாயிருக்கின்ற பரையசைவான மாயையிற் பிரபஞ்சந் தோன்றியொடுங்குதலின் அப்பரைதிரையென்று கூறப்பட்டது. உயிரென்பது தானியாகுபெயர். ஆகமநெறி கூறி வேதநெறி கூறுதன் மற்றொன்று விரித்தலென்னுங் குற்றமாகாதோவெனின் இந்நூல் சமரச நெறியாகலாலும் ஆகமத்திற் சோகம்பாவனை கூறலாலுங் குற்றமாகாதென்பது அறிக.

இதற்கு உதாரணம்: திருவம்மானை "பார்த்தவிட மெல்லாம் பரமன்கா ணம்மானை—பாராம லிந்நாளும் பாழ்பட்டே னம்மானை." என்றும், சிவானந்தமாலை. "எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் றன்னுணை—யங்கந் திரள்கருவி யாணவமாம் – பொங்கு மிருண்—மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும்—பொய்பொய்பொய் பொய்பொய்பொய் பொய்." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

(௨௫)

ஐம்புலக்காட்சி நீங்குதற்கு உபாயங் கூறினீர். இனி நினைப்பும் மறப்பும் அற்றுச்சமநிலையினிற்றற்கு நானுவுபாயமும் நீர் கூறல்வேண்டுமென்று மனங்கேட்ப அதற்கு மேற்கூறுகின்றது.

நெஞ்ச மேயினிப் பாவனு தீதமாய்
நின்றிடின் றெனினிற்பா
யெஞ்சு ரூதகல் புரணபா வனையையோர்ந்
திலையெனி னுலகெல்லா
மஞ்ச னக்களன் மேனியென் றோர்ந்திலை
யெனினருள் சுரந்தெம்பால்

வஞ்ச மற்றிடும் படிக்கிவ னடைந்ததோர்
வடிவையோர்ந் துய்வாயே.

நெஞ்சமே இனிப் பாவனுதீதமாய் நின்றிடு. எ-து. நெஞ்சமே இனி ஒன்றையும் சுட்டிப் பாவியாது பாவனுதீதமாகி நிற்குதலைச்செய்,—இன்றெனின் நிற்பாய் எஞ்சுரூது அகல் புரணபாவனையை ஓர்ந்து. எ-து. நிற்றற்கு அங்ஙனம் வலியில்லையெனின் அணுதிரணகாஷ்ட முதலியவற்றினுங் குறைவுபடாது விரிந்த பரிபூரண பாவனையாயினுங் கருதிநிற்பாய்,—இலையெனின் உலகெல்லாம் அஞ்சனக் களன் மேனியென்று ஓர்ந்து. எ-து. அஃதும் இன்றெனின் சடசித்தாய் விளங்காநின்ற இப்பிரபஞ்சமெல்லாம் காளகண்டத்தினையுடைய சிவனது அஷ்டமூர்த்தமென்று ஏகபாவனை பண்ணிநிற்றி,—இலையெனின் அருள் சுரந்து எம்பால் வஞ்சம் அற்றிடும் படிக்கு இவண் அடைந்ததோர் வடிவை ஓர்ந்து உய்வாயே. எ-து. அஃதும் இன்றெனின் அச்சிவந்தானே கிருபைநிரம்பி எம்மிடத்துள்ள மும்மலங்களும் அறும்படிக்கு இந்நிலத்தின்கண் மானுடச்சட்டைசாத்தி எழுந்தருளிவந்த ஒப்பற்ற குருமூர்த்தத்தை இடைவிடாது தியானித்து நிற்றி; பிழைப்பையென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. நிற்பாயென்றதனை மற்றிரண்டிடத்திலுங் கூட்டிக்கொள்க. உய்வா யென்பதனைக் கடைநிலைத் தீபகமாகக்கொண்டு எல்லாவற்றோடுங் கூட்டுக. தன்னைக்காட்டாது உயிரைமறைத்து நின்று வஞ்சித்தலின் ஆணவம் வஞ்சம் எனப்பட்டது.

பாவனு தீதமாய் என்பதற்கு உதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "அறிவெனும் விதைசங் கற்பமா முளையா மனையசங் கற்பமாந் தன்னைப் — பிறிவுறத் தானே செய்துதான் பிறக்கும் பெரிதுற வளர்ந்திடுந் தானே — செறிதுய ரொழிய வின்பமொன்றில்லை யாதலாற் செப்புசங் கற்ப—நெறியுற நினையே னிற்புறு நிலையினிமிடமும் பாவனை நினையேல்." பூரணபாவனை யென்பதற்கு

உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. "அண்டமெண் டிக்கெங்கண்ணு மடங்கச்சூ னியமதாகக்—கண்டுகொண் டிருக்கக்கண்ட கருத்தையு மறவேவிட்டா—லண்டமெண் டிக்கெங்கண்ணு மாய்நின்ற வானந்தத்தைக் — கண்டுகொண் டிருக்கும் வண்ணங் கணத்தில்வந் துதிக்குமன்றே." உலகெல்லா மஞ்சனக் களன்மேனி யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப் பகலோன்—புலனாய மைந்தனோடெண் வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்று—னுலகே ழெனத்திசைபத் தெனத்தா னொருவனுமே—பலவாகி நின்றவா தோணோக்கமா டாமோ." வஞ்சமற் றிடும்படிக்கிவ ணடைந்ததோர் வடிவையோர்ந்து என்பதற்கு உதாரணம்: தத்துவராயர். "உள்ளத்திருந்து மொளித்தான் பரன்குரவன்—கள்ளந் தனைத்தவிர்த்துக் காட்டினான் – வள்ள—லருவான கோலமோ வக்கோலங்காட்டுங்—குருவான கோலமோ கூறு" மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

(உசு)

உன்னுகின்றனை யென்னும் பாட்டுமுதலிய பதினெண் பாட்டாலும் ஞானத்திற்கு விலக்காயுள்ள துர்க்குணங்களெல்லாம் விடுவித்து மெய்ஞ்ஞானங்கூறி நிஷ்டை கூட்டி மேல் ஞானசாரங் கூறுகின்றது.

உய்து நெஞ்சமே வாக்கினை மௌனமாக்
 கிலையெனி னுளதேசொன்
மெய்த ருஞ்சொலும் பொய்நயம் பயக்கிலா
 விடத்தின துடைத்தேனும்
பொய்த ருஞ்சொலி யான்செய்தேன் பிறர்செய்தா
 ரெனினவை போனாலு
மெய்த ருஞ்சிவ மன்றிதென் றொன்றைநீ
 யிசைத்தல்பொய் யெனத்தேரே.

உய்தும் நெஞ்சமே வாக்கினை மௌனம் ஆக்கு. எ-து. நெஞ்சமே ஞானநிஷ்டையை இடைவிடாது கூடி அஞ்ஞானத்தின் வசப்படாது திருவடியை அடைந்து யாம்பிழைப்போம் நீ

ஒருரையும் கூறாது வாக்கினை மௌனம் பண்ணுதல் செய்,—இலை எனின் உளதே சொல். எ-து. அஃது இன்றெனினும் வினோதத்தாலாயினும் ஒரு பொய்மையுங் கூறாது உண்மையே சொல்லுக,—மெய்தருஞ் சொலும் பொய். எ-து. அங்ஙனம் மெய்மையாயுள்ள சொல்லும் பொய்மையென்று விவேகங்கூற, அதற்கு வினோதத்தாலாயினும் ஒரு பொய்மையுங் கூறற்கவென்று முன்னர்க்கூறினீர். இப்போது அம்மெய்மை கூறலும் பொய்மையென்றீர். இது என்னையென்று மனங்கேட்ப,—நயம் பயக்கிலா விடத்தின். எ-து. அதற்கு அம்மெய்ம்மையாற் சிவகருணையாய நன்மை உண்டாகாத விடத்து அது பொய்மையாமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இது உண்மையென்று மனஞ்சம்மதிப்ப,—அது உடைத்தேனும் பொய்தருஞ் சொல். எ-து. அதற்குச் சிவகருணையைக் குறித்துப் பொய்மைபோன்ற மெய்மை கூறுவது உளதாயினும் அம்மெய்மையும் பொய்மையுடைய சொல்லென்று விவேகங்கூற, அதற்கு முன்னே மெய்மை கூறினுஞ் சிவகருணை யின்றியவிடத்துப் பொய்மை யென்றீர்; இப்போது பொய்மைபோன்ற மெய்மை கூறுவது உளதாயினும் இஃதும் பொய்மையென்றீர்; இது என்னையென்று மனங் கேட்ப,—யான் செய்தேன் பிறர் செய்தார் எனின். எ-து. அதற்கு இருவினைக் கீடாகத் திருவுள நடத்துதலை மறந்து உன்னால் ஒருயிர்காக்கப்பட்ட விடத்து அதனைப் பிறர்கொலைசெய்ய வந்தார் யான் காத்தேனென்று இங்ஙனம் யான்செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்று சொல்லுவாயெனினென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இதுவும் உண்மையென்று மனஞ்சம்மதிப்ப,—அவைபோனாலும் மெய்தரும் சிவம் அன்று இது என்று ஒன்றை நீ இசைத்தல்பொய் எனத் தேரே. எ-து. நீ யான்செய்தேன் பிறர் செய்தார் என்று சொல்லும் இப்பொய்மைகள் சொல்லாதொழியினும் பெறுதற்கரிய சிவமன்று ஈதென்று ஓராணுதிரணங்களையாயினும் வேறுபிரித்துச் சொல்லுதலும் பொய்மை

யென அறிதியென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. மெய்மைகூறுதல்-பாசவைராக்கியம். சீவர்களைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டுப் பொய்மைகூறல்-சீவகருணை. யான் செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்று சொல்லாதொழிதல்-ஈசுரபத்தி. எல்லாஞ் சிவமெனச் சொல்லுதல்-பிரமஞானம். ஆகிய விந்நான்கும் இதனுட் காண்க.

வாக்கினை மௌனமாக்கு என்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். "யாகாவாராயினு நாகாக்க காவாக்காற், சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு." உளதே சொல்லென்பதற்கு உதாரணம்: ஷை "புறந்தூய்மை நீரா னமையு மகந்தூய்மை, வாய்மையாற் காணப்படும்." மெய்தருஞ்சொலும் பொய்மையென்பதற்கு உதாரணம்: ஷை "பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்தபுரைதீர்ந்த—நன்மை பயக்கு மெனின்." யான்செய்தேன் பிறர்செய்தார் என்பதற்கு உதாரணம்: சிவஞானதீபம். "விரும்புற்ற தவம் விரதஞ் சீலமெல்லா மேல்வினைவென் றறிந்தெவையும் விமலன் கூத்தென்—றிரும்புற்ற மனமழலின் மெழுகாயென்று மியான்செய்தேன் பிறர்செய்தா ரெனுங்கோ ணீக்கி—யரும்புற்றங் கெண்ணுதியா னென்னும் பாசத் தவாமருவும் புறப்பற்றோ டகப்பற்றுன—பெரும்பற்றை யகன்றருளைப் பெறுவோர் ஞானப் பெரும்பற்றப் புலியூரைப் பிரியார் தாமே." எய்தருஞ்சிவ மன்றிதென் றொன்றை நீ யென்பதற்கு உதாரணம்: சிவானுபூதிவிளக்கம். "விருப்பு வெறுப் பென்று வேறுபொருள் கோடலிறை—யுறுப்பிற்குறையாதோ வுணர்வுடையோர் சொல்லுவரோ." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. இப்பாட்டான் வாக்காற்றீமை யடையாது அடக்குதற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (உஎ)

தேரி னிவ்வுடல் சமாதியி லசைவறச்
சித்திர தீபம்போற்
சார வைத்திடஃ தில்லையேற் குருபரன்
றனதரும் பணிமேற்கொண்

ணேரு மூழ்வழி தொழில்பிறி தடையினு
நெஞ்சமே யுயிர்க்கெல்லாம்
பேரி தஞ்செய்வித் திடுமுடை கெழுமலப்
பிணக்கிதஞ் செய்யேலே.

தேரின் இவ்வுடல் சமாதியில் அசைவறச் சித்திர தீபம் போல் சாரவைத்திடு. எ-து. செய்தொழிலை விசாரிக்குமிடத்து இவ்வுடம்பினைச் சித்திரத்தில் எழுதிவைக்கப்பட்ட தீபம்போல ஞானசமாதியில் அசைவின்றி ஆதனங்கட்டு மிலக்கணத்தோடும் பொருந்தவைக்குதலைச்செய்,—அஃதில்லையேல் குருபரன் றனது அரும்பணி மேற்கொள். எ-து. அஃது இன்றாயிற் குருவாகிய ஞானபரனது அரியவேவற் பணிவிடைகளைச் சிரசில் வகித்துக் கொள்ளுதி,—நேரும் ஊழ்வழி தொழில் பிறிது அடையினும் நெஞ்சமே உயிர்க்கெல்லாம் பேர் இதஞ்செய்வித்திடு. எ-து. அஃதின்றி வந்து பொருந்துகின்ற பழவினைப்படியே உனக்கு இன்றியமையாத வேறு சற்கருமங்களைச் செய்தி யெனினும் நெஞ்சமே அக்கருமங்களாற் கொலைவாராத சராசரமாயுள்ள உயிர்களுக்கெல்லாம் பெரிதாய இனிமையை இவ்வுடம்பாற் செய்விக்குதலைச்செய்,—முடைகெழு மலப் பிணக்கு இதம் செய்யேலே. எ-து. அங்ஙனம் செய்தலன்றி முடைநாற்றம் பொருந்திய மலங்கள் நிறைந்துள்ள இவ்வுடம்பாகிய பிணத்திற்கு இனிமை செய்யற்க நீ யென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. ஏவற்பணிவிடையைச் சிரசிற்கொள்ளுதல் பணிவிடை அருமை தோன்றக் கூறியது. உயிர்க்கெல்லாமென்ற பொதுமையால் அசரவுயிருஞ் சொல்லப்பட்டது. சமாதியில் அசைவற விருக்குதல்—பிரமஞானம். குருபரன் பணிசெய்தல்-ஈசுரபத்தி. சீவர்களுக்கு இதஞ்செய்வித்தல்-சீவகருணை. உடம்பிற்கு இதஞ்செய்யாதொழிதல்-பாசவைராக்கியம். ஆகிய இந்நான்கும் இதனுட்காண்க.

இவ்வுடல் சமாதியிலசைவற என்பதற்கு உதாரணம்: தத்துவராயர். "செவ்வே யுடலுஞ் சிரமுங் கழுத்துமுற—வெவ்வா

தனத்தி லிருந்தவர்க்கும்—கைவர்தால்—வாத முதனோய் நலியா மதியுடையோ—ராதன மென்ப தது." குருபரன்றனதரும் பணி செய் என்பதற்கு உதாரணம்: ஒழிவிலொடுக்கம். "உடற் குயிர் போற் கட்கிமைபோ லூசிநூ லொத்து—விடிற்புலிதீ பாம்பினில் வீழ்வார்க்காஞ் - சுடர்ச்சுடினும்—வாழைக்கா காவேதி மட்கலத்துக் காகாவா—றேழைக் காசாத திது." உயிர்க்கெலாம் பேரிதஞ்செய் என்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். "அறிவினா னாகுவ துண்டோ பிறிதினோய்—தன்னோய்போற் போற்றாக் கடை." முடைகெழுமலப் பிணக்கிதஞ் செய்யேல் என்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "பொத்தை யூன்சுவர் புழுப் பொதிந் துளுத்தசும் பொழுகிய பொய்க்கூரை—யித்தை மெய்யெனக் கருதிநின் றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப் படுவேனை—முத்து மாமணி மாணிக்க வைரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி—யத்தனாண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உ௮)

செய்யு நந்தொழி லைந்தொழி லியாமுமச்
சிவனது வடிவென்றே
யைய மற்றுண ராதியா னெனுஞ்செருக்
கடைந்துநா டொறுநெஞ்சே
நைவ தென்னைநீ பஞ்சகோ சங்களு
நாமல வெனாவுண்மை
கையி லாமல கம்மென வுனக்கியான்
கழறியுந் தெளியாயே.

செய்யும் நந்தொழில் ஐந்தொழில். எ-து. செய்யாநின்ற நமது தொழில்களியாவும் சிவனது சிருஷ்டி முதலிய வைந்து தொழில்களே யாமென்று விவேகங்கூற, அதற்கியாஞ் செய்யுந் தொழில்கள் அவன்செய்யுந் தொழில்கள் எங்ஙனமாமென்று மனங்கேட்ப,—யாமும் அச் சிவனது வடிவு என்றே ஐயம் அற்று

உணராது யானெனும் செருக்கு அடைந்து நாடொறும் நெஞ்சே நைவது என்னை நீ. எ-து. அதற்குச் சிவனது அஷ்டமூர்த்தத்தில் யாம் ஒன்றாகலின் யாமும் அச்சிவனது அங்கந்தானே யென்று ஐயந்திரிவுகளின்றி நிச்சயம் பண்ணிக்கொள்ளாது அச்சிவனைவிட வேறியானென்று உணரு மயக்கத்தை அடைந்து எப்போதும் நெஞ்சமே நீ மெலிவது என்னை,—பஞ்சகோசங்களும் நாமல எனா உண்மை கையில் ஆமலகம் என உனக்குயான் கழறியும் தெளியாயே. எ-து. மாயா காரியமாகிய அன்னமயமுதல் ஆனந்தமயம் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட பஞ்சகோசங்களும் இவற்றைக் கடந்திருந்த அறிவாகிய யாம் அன்றென்று உண்மையாகிய உபதேசமொழிகளால் உள்ளங்கை நெல்லிப்பழம்போலப் பிரத்தியக்ஷமாக உனக்கு யான் தெளியக்கூறியுந் தெளிந்திலாய்; இது என்னையென்று விவேகங்கூறிற்று. எ - று. உயிர் சிவனது வடிவாகலின் இதனது தொழிலுஞ் சிவனது தொழிலென்பது அறிக. பஞ்சகோசங்களாவன அன்னமயகோசம் பிராணமயகோசம் மனோமயகோசம் விஞ்ஞானமயகோசம் ஆனந்தமயகோசம் என்பவையாமெனக்கொள்க. உண்மையென்பது உண்மையாகக்கூறிய வுபதேச மொழிகண்மேனின்றது.

இதற்கு உதாரணம். அறிவானந்தசித்தியார். "அன்ன மயங் கொண் டெடுத்த வுடல்களு மாயிழையும்—பின்ன முடன் வரு பிள்ளையுஞ் சுற்றமும் பேருலகின்—மன்னு நரைதிரை மூப்பினு நோயினு மாளக்கண்டுந்—துன்னு மறிவில ரான்மா விதுவென்று சொல்லுவரே. எ-ம். ஊசுமுடலி னுழல்கின்ற காற்றை யுணர் வென்பரே—யேசுமுறக்கத் தியங்கியு மிங்கறி வேதுமற்று—வீசும் பிராணனை யான்மா வலவென்று வேதஞ்சொல்லும்—பேசுமனிதர் பொருளறி யாமற் பிதற்றுவரே. எ-ம். தனக்கு மனது சலித்த தென்றே சொல்லித் தானிருந்து—முனக்கு விசாரமுண் டாயிற்சொல் லென்றிங்கு வந்துநின்று—மெனக்கிங்

கறியவொண் ணுதென்று சொல்கின்ற வேழைகடா நினைக்கத் தனக்கறி வில்லா மனத்தை நிலையென்பதே. எ-ம். இணங்கு நவ குண மெய்துமிப் புத்தியை யின்றுபுத்தர்—வணங்கும் விஞ்ஞான மயம்பொரு ளென்ற மதியின்மைபோற்—பிணங்கு நிலைவிட்டுக் கேளாய் மறையின்று பின்னமறக்—குணங்குறி யின்றி யிருக்கு மான் மாவென்று கூறிடுமே. எ-ம். சேருஞ் சுகம்பொரு ளென் றனை துக்கஞ் செறியும்பொழு—தாருஞ் சுகதுக்கி யாகியிடுநிலை யன்றிமறை—தேரு நிரதிச யானந்த மேசிதை வற்றபொருள்—கூருநிலையை யறியா ரறிசுகங் கொள்ளுவதே." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உக)

தெளிவு யிர்க்கரன் விளக்குதன் மயக்கவன்
  றிரோபவிக் குதறேகம்
விளிவை யுற்றல்சங் காரமிங் கிதாகித
  மேவுத றிதிதோற்ற
முளசி ருட்டியே லம்பை நோதலி
  னுன்னையும்பிற ரையுநாடித்
தளர்வ தும்மகிழ் வதுமடைந் துள்ளமே
  சம்புவை மறந்தாயே.

தெளிவு உயிர்க்கு அரன் விளக்குதல் மயக்கு அவன் திரோபவிக்குதல். எ-து. உயிர்களுக்கி யாதோர் முன்னிலையால் தெளிவுவருமாயினும் அஃது சிவன் அனுக்கிரகம் பண்ணுதல்; அவைகளுக்கு யாதோர் முன்னிலையால் மயக்கம் வருமாயினும் அஃது அவன் திரோபாவஞ் செய்குதல்,—தேகம் விளிவை உற்றல் சங்காரம். எ-து. தேகநாசத்தை யடைதல் யாதோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனது சங்காரம்;—இங்கு இதாகிதம் மேவுதல்திதி. எ-து. சுகதுக்கங்களைப் பொருந்த இவ்விடத்து யாதோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனது திதி;—தோற்றம் உள சிருட்டியேல். எ-து. உற்பத்தி யாதோர் முன்னிலையால் வருமாயினும் அஃது அவனுக்குள்ள சிருஷ்டி, இங்ஙனங் கூறிய முறையே சடசித்துக்களெல்லாம் இருவினைக்கீடாக நடத்தும் அவனது பஞ்சகிருத்தியத்தின்படியே நடக்குமானல்,—அம்பை நோதலில் உன்னையும் பிறரையும் நாடித்தளர்வதும் மகிழ்வதும் அடைந்து உள்ளமே சம்புவை மறந்தாயே. எ-து. அவன் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியங்களை நாடாது எய்தவனிருக்க அம்பை நோவதுபோல் யான் செய்தேன் பிறர் செய்தாரென்று உன்னையும் பிறரையுங் கருதிக்கொண்டு துன்பம் வந்ததென்று வாட்டமுஞ் சுகம்வந்ததென்று பூரிப்பும் அடைந்து நெஞ்சமே சிவனது திருவடியை மறந்தாய் அஃது என்னையென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. அம்பை நோதலினெனவே எய்தவனென்பது வருவிக்கப் பட்டது. அவன் அவள் அதுவென்னு மூன்றும் பிறர் என்பதனுள் அடங்குமாதலிற் பிறர் எனப்பட்டது. கடற்றிரைபோற் சுகதுக்கம் ஓய்வின்றி வருதலால் அவற்றைச் சமபாவனை பண்ணுது வேறுபிரித்துப் பாவிப்போர்க்கு அவை மயமாதலேயன்றித் திருவடியை நினைக்கக் கூடாமையிற் சம்புவை மறந்தாயே யென்று கூறப்பட்டது. இப்பஞ்சகிருத்தியங்களுள் உயிரிடத்து அநுக்கிரகமுந் திரோபாவமும், உடம்பினிடத்துச் சங்காரமுந் திதியுஞ் சிருஷ்டியும், வருமாறும், அநுக்கிரகத்திலும் இதத்திதியிலுஞ் சிருஷ்டியிலும் இன்பமும், திரோபாவத்திலுஞ் சங்காரத்திலும் அகிதத்திதியிலுந் துன்பமும், வருமாறும் காண்க.

இதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "நாயிற் கடையா நாயேனை நயந்து நீயே யாட்கொண்டாய்—மாயப் பிறவி யுன்வசமே வைத்திட்டிருக்கு மதுவன்றி—யாயக் கடவே னுனேதானென்னதோவிங் கதிகாரங்—காயத்திடுவா யுன்னுடைய கழற் கீழ்வைப்பாய் கண்ணுதலே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. இப்பாட்டாற் சிவனது பஞ்சகிருத்தியத்தை நாடி இருவினையும் நீங்குதற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (ங0)

மறைத்த லுந்நினைத் தலுஞ்செயு மாணவ
மாயைநின் றவைதம்மைத்
துறத்த லேயிராப் பகலகல் வீடெனச்
சொல்வரத் துறவெய்தக்
குறித்தி டிற்பர பத்திஞா னத்தினாற்
கூடுமற் றவைநெஞ்சே
நிறத்த பத்திநஞ் செயலறி னாமறி
னின்றமற் றொன்றுமே.

மறைத்தலும் நினைத்தலும் செயும் ஆணவம் மாயை நின்றவை தம்மைத் துறத்தலே இராப்பகல் அகல் வீடு எனச் சொல்வர். எ-து. நமதுள்ளே எக்காலமும் நின்று கேவலமாய் மறைத்தலையுஞ் சகலமாய் நினைத்தலையுஞ் செய்யாநிற்கும் அவைகளுக்குக் காரணமாகிய ஆணவமும் மாயையும்; அவ்விரண்டையும் நீத்தலே இரவும்பகலும் நீங்கிய வீடென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்களென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இவ்வாணவமும் மாயையுந் துறத்தற்கு உபாயம் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப,—அத்துறவு எய்தக் குறித்திடில் பரபத்தி ஞானத்தினால் கூடும். எ-து. அதற்கு அத்துறவினை நீ அடையக் கருதினையாயிற் பரபத்தி பரஞானத்தினால் அத்துறவு கைகூடும்,—மற்றவை நெஞ்சே நிறத்த பத்தி நம் செயல் அறில் நாம் அறில் நின்ற மற்றொன்று ஆமே. எ-து. நெஞ்சமே அந்தப் பரபத்தி பரஞானங்களியாவையெனின் சிவன் செயலை நாடி நமதுசெயல் அறுமாயின் அதுவே விளங்காநின்ற பரபத்தி; இப்பரபத்தியினால் நமது செயலற்றோமென்று கருதும் போதம் அறுமாயின் மேற்சொல்லப்பட்ட பரஞானமாமென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. தற்செயல் அறுதற்குமேல் பத்தியில்லாமையாலும் தற்போத மறுதற்குமேல் ஞானமில்லாமையாலும் பரபத்தியென்றும் பரஞானமென்றுங் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: கந்தரலங்காரம். "அராப்புனை வேணியன் சேயருள் வேண்டு மவிழ்ந்த வன்பாற்—குராப்புனை தண்

டையந் தாடொழல் வேண்டுங் கொடிய வைவர்—பராக்கறல் வேண்டு மனமும் பதைப்பறல் வேண்டு மென்றா—லிராப்பகலற்ற விடத்தே யிருக்கை யெளி தல்லவே." எ-ம். திருவாசகம். "பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க." எ-ம். திருவம்மானை, "தற்போத மற்றிடந் தற்பர மம்மானை." எ-ம். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இப்பாட்டால் ஆணவமும் மாயையும் நீங்குதற்கு உபாயங் கூறியவாறு காண்க. (௩௧)

ஒன்று நஞ்செய லில்லைநெஞ் சேயிவ
ணோர்மய லதனாலே
சென்று சென்றுவெம் பவக்கடன் மூழ்கினஞ்
செறிமய லேதென்ன
நன்று நீவினா வினையிரு வினையையு
நான்செய்தே னெனுமான
மென்ற றிந்திடு தொன்றையு மாற்றினை
யெனினுனக் கிணையாரே.

ஒன்றும் நஞ்செயல் இல்லை நெஞ்சே. எ-து. நெஞ்சமே உண்மையாகப் பார்க்குமிடத்துச் சிவன் செயலேயன்றி நமது செயலொன்றாயினும் இன்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நமக்குச் செயலின்றென்பதற்கு எதுவென்னையென்று மனங்கேட்ப, நமக்கு ஆணவ மறைப்பாற் சுதந்தரவறிவு இன்மையாலும் கருவிகள் சடமாகையாலும் நம்மையுங் கருவிகளையுங் கூட்டித் தற்சுதந்தர வறிவினையுடைய சிவன் தனது அருளால் இயக்கையாம் இயங்குதலின் எமக்குச் செயலின்றென்று விவேகங்கூற, அதற்கு இங்ஙனஞ் செயலற்றிருப்ப எழுவகைப் பிறவிகளும் எமக்கு வந்தது என்னை என்று மனங்கேட்ப,—இவண் ஓர் மயலதனாலே சென்று சென்று வெம் பவக்கடல் மூழ்கினம். எ-து. அதற்கு இவ்விடத்து ஒரு மயக்கத்தினாலே போய்ப் போய்க் கொடிய பிறவியாகிய துக்கசாகரத்தில் மூழ்கினேம் யாமென்று விவேகங்

கூற,—செறிமயல் ஏது என்ன. எ-து. அதற்கு ஒரு மயக்கத்தாலே பிறவிச்சாகரத்தில் மூழ்கினோமென்று கூறினீர். இங்ஙனம் பொருந்திய மயக்கமாவதியாதென்று மனங்கேட்ப,—நன்று நீ வினாவினை இருவினையையும் நான் செய்தேன் எனும் மானம் என்று அறிந்திடு. எ-து. அதற்கு நீ நன்று வினாவினை; நன்று தீதாகிய விருவினைகளையும் நான்செய்தேன் பிறர் செய்தாரென்று கருதும் உனது அபிமானமே அம்மயக்கமென்று அறிந்திடுதியென்று விவேகங்கூற, அதற்கு அந்த அபிமானந்தான் யாதென்று மனங்கேட்ப, அதற்கு நீ பிறர்க்கு நன்று தீது செய்த விடத்தும் பிறருனக்கு அவைகளைச் செய்த விடத்தும் நீசெய்த தீதினையும் பிறர்செய்த நன்கினையுஞ் சிவன் செய்வித்தானென்று கூறி நீ செய்த நன்கினையும் பிறர்செய்த தீதினையும் நான்செய்தேன் பிறர்செய்தாரென்று அபிமானித்து விருப்பு வெறுப்பு அடைந்தனையாகலின் நீ செய்த தீதும் பிறர்செய்த நன்கும் முன்னர்ச் சிவன் செயலென்று கூறியதும் உனது அபிமானமேயாயிற்று,—ஈதொன்றையும் மாற்றினையெனின் உனக்கு இணை யாரே. எ-து. உனது அபுத்தி பூர்வகமாய்வந்த தீதினையும் புத்தி பூர்வகமாய்வந்த நன்கினையும் பிறரால் உனக்குவந்த நன்கு தீதினையுஞ் சிவன்செயலாய் நாடி நான் பிறர் என்று கருதுகிற அபிமானமாகிய இது ஒன்றையும் நீக்கினையானால் உனக்கு உவமை யாவரென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. நான் செய்தேன் என்பதனாலே பிறர்செய்தாரென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம்: குறுந்திரட்டு. "தானலா தொன்று தன்னைத் தானெனக் கருதிக்கொண்டே — யானெலாஞ் செய்தேனென்னு ஞானமஞ் ஞானமத்தா—லீனமாம் வினையிரண்டா மிருவினையாலு டம்பா—மூனமா முடம்பா லூழா மூழினாலாகா தண்டோ." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இப்பாட்டால நாம் பிறர் என்று கருதும் அபிமானம் ஈதென்று அறிவித்தவாறுகாண்க.

அபுத்தி பூர்வகமாய்ச்செய்த தீதினையும் புத்தி பூர்வகமாய்ச் செய்த நன்கினையும் பிறர்செய்த நன்கினையும் சிவன்செயலாகக் காண்கின்றேன்; பிறர் செய்த தீதினை இங்ஙனங்காணக் கூடாதென்ற மனத்தைப்பார்த்து மேற்கூறுகின்றது.

இணையின் ஞானபூ ரணன்முழு துணர்ந்தமைத்
  திட்டவா றலதிங்கே
யணைவு றாதொரு தீதெமக் கவன்றறி
  ஞர்தடுப் பவர்நெஞ்சே
பணைகொ டாவர மானமின் மையினுருப்
  பற்றிநின் றிலகொல்லோ
வுணைவு றாதுடற் காவல்கை விடுதியூ
  முள்ளவா விடாதென்றே.

இணையில் ஞானபூ ரணன்முழு துணர்ந்து அமைத்திட்டவாறு அலது இங்கே அணைவுறாது ஒரு தீது எமக்கு. எ-து. சமானமின்மையினையும் இயற்கை ஞானத்தினையும் உடைய பரிபூரணனாகிய சிவன் நாஞ்செய்த வினைகளெல்லாவற்றையும் ஒருங்குணர்ந்து அவ்வினைகளுள் இன்னகாலத்தில் இன்னவினையை அனுபவிக்கப் பண்ணுவதென்று வகுத்துத் தந்தவாறல்லது இவ்விடத்துப் பிறரொருவரால் நமக்கு ஓர் தீது வந்தடையாதென்று விவேகங்கூற, அதற்குச் சிருட்டிமுதலிய செய்யும் பிரமன் முதலிய கடவுளராற்றான் எமக்கு ஒரு தீது உறாதோ வென்று மனங்கேட்ப, அச்சிவனியாவர்க்கு மிக்கானாகலின் அவனையன்றி இவரால் ஒருதீது செய்யக்கூடாது அங்ஙனம் மிக்கானாயினும் அவனறியாது இவரால் தீதுசெய்யக்கூடாதோ வென்னின் இயற்கை ஞானத்தையுடையனாகலின் அச்சிவன் அறியாது இவராற் செய்யக்கூடாது அவனறியாது இவராற்செய்யக்கூடாதாயினும் இவர் தீது செய்யுமிடத்து அவன்வந்து தடுப்பானோ வென்னிற் பரிபூரணனாகலின் அவனைவிட இவரிருத்தற்குஞ் செய்தற்கும் இடமேயில்லை. ஆனால் அச்சிவனையே யுபாசனைபண்ணித் தீதுறாது தடுத்

துக்கொள்வேனெனின் சிருஷ்டிதொடங்கி வீடு அடைவிக்கு மளவும் வினைகளை யெல்லாம் ஒருங்குணர்ந்து அமைத்ததாகலின் அவனை உபாசித்தாலும் அதனைத்தடுக்கக்கூடாது,—அவன் தரின் ஆர் தடுப்பவர் நெஞ்சே. எ-து. ஆகலின் இணையின் ஞான பூரணனாகிய சிவனே தீவினைக்கீடாக எமக்கு ஒருதீது தருவானெனின் அதனை யாவர் நீக்கிக்கொள்வார் நீ சொல்லுதி நெஞ்சமே யென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நீர் கூறியது உண்மை; இங்ஙனம் அறிந்தாலும் தேகத்தோடு ஒற்றுமையாயிருத்தலின் இதன்கண் அபிமானத்தை விடுத்தல் எங்ஙனமென்று மனங்கேட்ப,— பணைகொள் தாவரம் மானம் இன்மையின் உருப்பற்றி நின்றிலகொல்லோ. எ-து. கோடுகள் தாங்காநின்ற தாவரவுயிர்கள் தமது உடம்புகள்மேல் அபிமானமின்றி இருக்கவும் பழவினைப்படியே அவ்வுடம்புகளோடும் கூடி நின்றிலவோ,— உள்நைவு உறாது உடற்காவல் கைவிடுதி ஊழ் உள்ளவா விடாது என்றே. எ-து. அதுபோல நீயும் உள்ளம் மெலிவுறாது உள்ளபடியே பழவினை வருதலன்றி விடாதென்று அறிந்து உடம்பினைப் பாதுகாத்தல் கைவிடுவாயென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. இணையிலென்பதை யாவர்க்கு மிக்கானென்று கொள்க.

முழுதுணர்ந்தமைத் திட்டவாறென்பதற்கு உதாரணம்: சிவபோகசாரம். "அமைத்த வினைக்கீடா வனுதினமுஞ் செய்வ, திமைப்பொழுதும் வீண்செயலொன் றில்லை — யுமைக்குரியா, னெல்லா மறிந்தே யியற்றுவது தன்னடிமை—வல்லார் தமக்குணர்த்து வான்." உடற்காவல் கைவிட்டிருப்பா யென்பதற்கு உதாரணம்: தேவாரம். "தேனைக் காவல் கொண்டு விண்டகொன்றைச் செழுந்தாராய்—வானைக் காவல் கொண்டு நின்றாரறியா நெறியானே—யானைக காவி லரனே பரனே யண்ணாமலையானே—ஊனைக் காவல் கைவிட் டுன்னை யுகப்பா ருணர்வாரே." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

(௩௩)

இன்னு மனத்தினை யுடன்படுத்தித் தேகாபிமானம் விடல் வேண்டுமென்று மேற்கூறுகின்றது.

என்றும் வீடடைந் தவரிறு மாக்கயா
னிறப்பைவிட் டகலாம
னின்று தான்றலை சாய்க்கவோ நெஞ்சமே
நினைத்துணை யாக்கொண்டு
நன்று நீயிதற் கென்செய்கேன் சாவனோ
நானென லிலையானா
லொன்று செய்மலக் குடிலிதி லவாவைநீக்
குமாபதி தரும்வீடே.

என்றும் வீடு அடைந்தவர் இறுமாக்க யான் இறப்பைவிட்டகலாமல் நின்று தான் தலைசாய்க்கவோ நெஞ்சமே நினைத்துணையாக்கொண்டும். எ-து. வீட்டினை அடைந்தவர் எக்காலமும் இறுமாந்து கொண்டிருக்க யான் எக்காலமும் இந்த இறப்பினைவிட்டு நீங்காது நின்று தலைவளைக்கவோ. யாதோர்காரியம் நினைத்தாலும் அதனை எனக்குக் கைவசமாக்குகின்ற நெஞ்சமே நின்னைத் துணையாகப் பெற்றுமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு நின்னைத் துணையாகக் கொண்டும் யான்றலை சாய்க்கவோவென்று நியாயநிஷ்டூரங்கூறினீர். உமக்கு என்னாலாங்காரியம் யாதென்று உள்வெறுப்போடு மனங்கூற,—நன்று நீ இதற்கு என் செய்கேன் சாவனோ நான் எனல். எ-து. நல்லது நீர் இங்ஙனஞ் சொல்லும் இதற்கு என்னைசெய்கேன் யான்றான் சாவனோவென்று நீ சொல்லற்க,—இலை ஆனால் ஒன்றுசெய். எ-து. உடம்பின்மேல் அபிமானம் ஒருங்கே கைவிடுதல் கூடாதாயினும் ஒருகாரியஞ்செய்குதி நீயென்று விவேகங்கூற, அதற்கு அக்காரியம் யாதென்று மனங்கேட்ப,—மலக்குடிலிதில் அவாவை நீக்கு உமாபதி தரும் வீடே. எ-து. அதற்கு மலநிறைந்த குடிசையாகிய இவ்வுடம்பின்கண்வைத்த ஆசையை விட்டு நீங்குதி இது செய்தியேல் உமைக்

குப் பதியாகிய சிவன் எமக்கு வீட்டினைத் தானே தருவானென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. வீடு ஊர்த்துவமுகமும் பிறப்பு அதோமுகமும் ஆகலின் இறுமாக்கவென்றும் தலைசாய்க்க வென்றும் கூறப்பட்டன. உடம்பின்மேல் அவா நீங்கின் அறிவு திருவடியை நாடும் அங்ஙனம் நாடும்போது சிவன் வீடுகொடுத்தல் சித்தமாகலின் உமாபதி தரும் வீடென்று கூறப்பட்டது.

வீடடைந்தவ ரிறுமாக்க வென்பதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக்கரையர். "இறுமாந் திருப்பன் கொலோ வீசன் பல்கணத் தெண்ணப்பட்டுச்—சிறுமா னேந்திதன் சேவடிக் கீழ்ச்சென் றங்கிறுமாந் திருப்பன் கொலோ." குடிலிதிலவாவை நீக்கென்பதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனர். "மற்றுந் தொடர்ப்பாடெவன் கொல் பிறப்பறுக்க—லுற்றார்க் குடம்பு மிகை." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௧௪)

தேகபோகங்களில் அவாவின்றி யிருத்தற்கு உபாயம் மேற்கூறுகின்றது.

வீடு கூட்டுவான் குறித்தநி னிமித்தமா
விமலனீ தவினம்பாற்
கூடு மாயையை யெனதியா னெனவெணிக்
கொள்வதென் பயமாசை
நாடு போழ்திவை சுழுத்தியிற் புரந்தவ
னெவனவ னனவாதி
யூடு மூழ்வழி புரப்பனென் றுள்ளமே
யுடல்கைவிட் டிருப்பாயே.

வீடு கூட்டுவான் குறித்து அதின் நிமித்தமா விமலன் ஈதலின் நம்பாற் கூடும் மாயையை. எ-து. ஆணவத்தான் மறைபட்டிருந்த எம்மை எமக்கு இவ்விருளை நீக்கி வீட்டின்பத்தைத் தரல் வேண்டு மென்றியாங் கேளாதிருக்கவுந் தனது காருண்ணியத்தால் எடுத்து வீட்டினை அடைவித்தற்பொருட்டுத் திருவுளத்தடைத்து அவ்வீடு அடைதற்கு ஏதுவாக நிருமலனாகிய சிவன்

மாயையில் தனுகரண புவனபோகங்களைக் கொடுத்தலின் அதனால் நம்மிடத்து வந்து பொருந்து மாயாகாரியங்களை,—எனது யான் என எணிக்கொள்வது என் பயம் ஆசை. எ-து. தனுகரணங்களை யான் எனவும் புவனபோகங்களை எனது எனவுங் கருதிக்கொண்டு இத்தேகபோகங்கள் நீங்குமென்று பயமும் இவையிருக்கவேண்டுமென்று ஆசையும் நீ உட்கொள்வது என்னை,—நாடுபோழ்து இவை சுழுத்தியிற் புரந்தவன் எவன் அவன் நனவாதியூடும் ஊழ்வழி புரப்பன் என்று உள்ளமே உடல்கைவிட்டிருப்பாயே. எ-து. உண்மையாக விசாரிக்குங் காலையில் இத்தேகபோகங்களை நீ அபிமானியாதிருக்கவுஞ் சுழுத்திக்கண் இவற்றைப் பாதுகாத்த விறைவனெவன் அவ்விறைவனே யான் எனது என்று உன்னால் அபிமானிக்கப்பட்ட நனவு கனவுகளுள்ளும் ஊழ்வினைப்படியே பாதுகாப்பனென்று அறிந்து நெஞ்சமே உடலைப்பாதுகாத்தல் கைவிட்டிருத்தியென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. மாயை என்பது காரணவாகுபெயர். மனம் அபிமானியாத சுழுத்தியில் இறைவன் காத்தல் இயல்பாதலினாலுந் தனுவாதிகளை மாயையிற் காரியப்படுத்தித் தந்ததனாலும், இவை நான்கும் அவ்விறைவனது உடைமையென்று அறிக.

இதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக்கரையர். "நன்க டம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்—றென்க டம்பைத்திருக்கரக்கோயிலான்—றன்க டன்னடி யேனையுந் தாங்குத—லென்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௧௫)

தேகபோகங்களை இறைவன் காத்தல் இயல்பாதலின் யான் அவற்றை அபிமானியாது இருக்கின்றேனென்று கூறிய மனத்தைப்பார்த்து நீ இங்ஙனஞ் சொல்வதன்றிச் சொன்னபடி நில்லாயென்று மேற்கூறுகின்றது.

இருப்பை நாடொறு நெஞ்சமே சுகாசுக
மெதுவரு மதுவேயாய்ப்

பொருப்பு வில்லிதாள் விருப்பமெவ் வினையினைப்
புசிக்குஞான் றடைவாயோ
கருப்பை யுற்றுதித் தறற்குமி ழியினழி
காயமீ துளபோழ்தே
குருப்பி ரான்றிருக் கழற்கு மெய்யன்புநீ
கொள்ளறெள் ளிமையாமே.

இருப்பை நாடொறும் நெஞ்சமே சுகாசுகம் எதுவரும் அதுவேயாய் பொருப்பு வில்லிதாள் விருப்பம் எவ்வினையினைப் புசிக்குஞான்று அடைவாயோ. எ-து. எக்காலமும் நெஞ்சமே நீ சுகதுக்கங்களுள் எதுவொன்று வந்தடுக்குமோ அதுதானே வடிவாகியிருக்கின்றாய். இத்தேகம் இருக்குமளவும் அவ்விருவினைகளும் வாராத நாள் இன்றாகலின் இவ்வினைகளை அருந்துநாளின்றி இனி எந்தவினையை அருந்துநாளிற் குன்றவில்லியாகிய சிவனது திருவடிக்கண் விருப்பத்தை அடைவாயோ,—கருப் பை உற்று உதித்து அறற் குமிழியின் அழி காயம் ஈது உளபோழ்தே குருப்பிரான் திருக்கழற்கு மெய்யன்பு நீ கொள்ளல் தெள்ளிமையாமே. எ-து. மாதாவினது கருப்பாசயத்தின்கண் வினைக்கீடாய் வந்து பொருந்தி அதன்கட் பத்துத்திங்களிருந்து பூமிக்கண்ணே தோன்றி நீர்க்குமிழி போன்று விரைவில் அழியும் இந்தக்காயம் இருக்கும்போதுதானே மிக விரைந்து நமது ஆசாரியனாகிய கருத்தனது திருவடிக்கு மெய்ப்பத்தி மனதுட் கொள்ளுதல் மயக்கமறத் தெளிந்த தன்மையாமென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று.

சமுத்திரஸ்நானம் பண்ணத்தொடங்கினேன் அலைகளை நாடாது மூழ்கித் தனது விரதமுடித்தல் போலத் திருவடியை அடையத் தொடங்கினேன் இருவினைகளை நாடாது அத்திருவடியை அடைதலையே விரதமாகக்கொள்ளல் வேண்டுமென்றற்கு எவ்வினையைப் புசிக்கும் ஞான்றடைவாயோ வென்றும், குருபத்தியுடையோர்க்கு வீடு எளிதிற் கூடுமாகலின் மெய்யன்புகொள்ள றெள்ளிமை யென்றும் கூறப்பட்டன.

இதற்கு உதாரணம்: பொன்வண்ணத்தந்தாதி. "தொடங்கிய வாழ்க்கையை வாளா துறப்பர் துறந்தவரே — யடங்கிய வேட்கை யரன்பா லிலரறு காற்பறவை—முடங்கிய செஞ்சடை முக்கண ணார்க்கன்றி யிங்குமன்றிக்—கிடங்கினுட் பட்ட கராவனை யார்பல கேவலரே." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. ()

ஆமை யாருறுப் பைந்தையு மோர்மெயு
ளடக்கலிற் புலனைந்துந்
தீமைசேர்விட யங்களிற் செலாதமைத்
துள்ளமே சிவைபாக
சோம சேகரன் சரணமே சரணெனத்
தொழுதுநின் றழுதன்னா
ஞம நாவினாற் செபித்திலை யவத்திலே
நாளெலாங் கழித்தாயே.

ஆமை ஆர் உறுப்பு ஐந்தையும் ஓர் மெயுள் அடக்கலின் புலன் ஐந்தும் தீமை சேர் விடயங்களிற் செலாது அமைத்து. எ—து. ஆமையானது தனது அரிய ஐந்து அங்கத்தினையும் தீமை வருமிடத்துத் தனது ஒருடம்பின்கண் அடக்கிக்கொள்ளுதல் போலப் பஞ்சேந்திரியங்களையும் பாவங்களுக்கு ஏதுவாய் வருகின்ற விஷயங்களிற் போகவொட்டாது விவேகத்தால் உள்ளடக்கி,—உள்ளமே சிவைபாக சோமசேகரன் சரணமே சரண் எனத் தொழுதுநின்று அழுது அன்னான் நாமம் நாவினாற் செபித்திலை அவத்திலே நாளெலாங் கழித்தாயே. எ—து. நெஞ்சமே கௌரியைப் பாகத்திலே வைத்த சந்திர சூடனாகிய சிவனது திருவடிகளே அடைக்கலமென வணங்கி நின்று அத்திருவடிகளை அன்பால் நினைந்து உருகி அழுது அவனது திருநாமமாகிய ஐந்தெழுத்தினையும் நாவினால் இடைவிடாது செபித்தாயில்லை; மித்தையாகிய தேகபோகங்களைக் கருதி அவத்தொழிலாலே வாழ்நாளெல்லாம் வீணாளாகக் கழித்தனை இது என்னையென்று விவேகங்கூறிற்று. எ—று. அவமென்பது தொழிலின்மேல் நின்றது.

ஆமையாருறுப்பைந்தையு மென்பதற்கு உதாரணம்: திருவருட்பயன். "புலனடக்கித் தம்முதற்கட் புக்குறுவார் போதார்—தலநடக்கு மாமை தக." நாவினுற் செபித்திலை என்பதற்கு உதாரணம்: அருணகிரியந்தாதி. "பரகதிக்கு வித்தாமுன் பஞ்சாக் கரத்தைப்—பரபரப்ப வெண்ணுத பாவ – நரகப்—பிறப்பிற்கு மீடாப் பிறந்தருணை யீசா—விறப்பிற்கு மீடாயி னேன்." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௩எ)

தாயு மாகியென் றந்தையாய் வந்துதா
டருசிவப் பிரகாசன்
றூய பொன்னருள் வேண்டிலை யீண்டுநின்
றுணிவிருந் தமையென்னே
காய மாயமென் றறிந்துமாதர் கடரு
கலவிவேண் டினையென்றாற்
றீயை நீமிக நெஞ்சமே யிதற்கியான்
செய்வதொன் றறியேனே.

தாயும் ஆகி என் தந்தையாய் வந்து தாள் தரு சிவப்பிரகாசன் தூய பொன் அருள் வேண்டிலை ஈண்டு நின் துணிவு இருந்தமை என்னே. எ—து. மாதாவுமாகிப் பிதாவுமாகி எழுந்தருளி வந்து திருவடிகளை எளிதிலே தந்த சிவப்பிரகாசனென்னும் நாமதேயத்தையுடைய ஆசாரியனது நிர்மலமாகிய பொன்போன்ற கிருபையை விரும்புகின்றிலை; இவ்விடத்து நின்கருத்து இருந்த தன்மை யென்கொலோ யான் அறிகிலேன்,—காயம் மாயம் என்று அறிந்து மாதர்கள் தருகலவி வேண்டினை என்றால் தீயை நீ மிக நெஞ்சமே இதற்கு யான் செய்வதொன்று அறியேனே. எ—து. தேகம் அநித்தியமென்று அறிந்தும் மாதர்களால் உண்டாகிய கூட்டுறவினை விரும்பினையென்றால் நெஞ்சமே நீ மிகவும் பாவியாயினை; யான் என்ன கூறினுங் கேட்டிலையாகலின் இதற்கியான் செய்வது ஒருபாயமும் அறியேனென்று விவேகங்கூறிற்று. எ—று. தாடருதல்—திருவடி தீக்ஷை.

தாயுமாகி யென்பதற்கு உதாரணம்: தத்துவராயர். "தந்தைதா யாவானுஞ் சார்கதியிங் காவானு—மந்தமிலா வின்பமக் காவானு – மெந்தமுயிர்—தானுகு வானுஞ் சரணுகு வானுமருட்—கோனுகு வானுங் குரு." செய்வதொன் றறியேனே யென்பதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "ஆடுகின்றிலை கூத்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப்—பாடுகின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்—சூடுகின்றிலை சூட்டுகின்றதுமிலை துணையிலி பிண நெஞ்சே—தேடுகின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௩அ)

ஏனை நூல்பல வோதினை யோதவற்
றிறையரு ளடையாதார்க்
கூன வெம்பவ மொழிப்பதற் குள்ளமே
யுபாயம்வே றிலையானு
லானை யீருரி போர்த்தவென் றம்பிரா
னருள்விரைந் தடையாதே
தானி நாண்மினுர் போகநீ வியந்தது
தப்பலாற் சதுரன்றே.

ஏனை நூல் பல ஓதினை. எ—து. ஞானசாத்திரங்களன்றிப் பலசமய சாத்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தாய்,—ஓது அவற்று இறை அருள் அடையாதார்க்கு ஊனவெம் பவம் ஒழிப்பதற்கு உள்ளமே உபாயம் வேறு இலை ஆனுல். எ—து. நீ கற்றறிந்த அந்நூல்களின் கருத்தெல்லாம் இறைவனது திருவருளைப் பெறுதார்க்கு இழிவுபொருந்திய கொடிய பிறவியை நீக்குதற்கு உபாயம் வேறொன்றும் இல்லையென நெஞ்சமே ஓதுமானுல்,—ஆனை ஈர் உரி போர்த்த என் தம்பிரான் அருள் விரைந்து அடையாதே தான் இநாள் மினுர் போகம் நீ வியந்தது தப்பலால் சதுர் அன்றே. எ-து. யானையினது குளிர்ச்சிபொருந்திய உரியைப் போர்த்த எனது கருத்தணுகிய சிவனது திருவருளைச் சீக்கிரத்

தில் அடைதற்கு ஏதுவாயவற்றைச் செய்து அடையாது இந்நெடுங்காலமும் மின்போலும் இடையினையுடையார் போகத்தை நீ இன்பமென்று அதிசயித்தது தவறேயன்றி நன்மையன்றென்று விவேகங் கூறிற்று. எ—று. இலையென்பதனோடு ஓதென்பதனைக் கூட்டி முடிக்க. எனவென்பது எஞ்சிநின்றது. தான் என்பது அசைநிலை.

இதற்கு உதாரணம்: கந்தரனுபூதி. "ஆதா ரமிலே னருளைப் பெறவே—நீதா னொருசற்று நினைந் திலையே—வேதாகமஞா னவினோ தமனோ—தீதா சுரலோ கசிகா மணியே." என்றும், திருவள்ளுவநாயனார். "பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா—ரிறைவ னடிசேரா தார்." என்றும் மற்றும் வருவனவற்றுட் காண்க. (௩௯)

சதுர் மறைப்பொரு ளாகிய வொருசிவ
சங்கரற் றொழுதன்பாய்
விதிர்வி திர்த்துமெய் பொடித்திலை நடித்திலை
விரைந்துசென் றவனாடும்
பொதுவை யுற்றிலை நிற்றிலை மாதர்பாற்
போகுத றவிர்ந்தாவா
வெதுப டக்கட வாய்மட நெஞ்சமே
யினியுட லகன்றாலே.

சதுர்மறைப் பொருளாகிய ஒருசிவ சங்கரற் றொழுது அன்பாய் விதிர்விதிர்த்து மெய் பொடித்திலை நடித்திலை விரைந்து சென்று அவன் ஆடும் பொதுவை உற்றிலை. எ—து. இருக்கு முதலிய நான்குவேதங்களினது முடிக்கணிருக்கு மெய்ப்பொருளாகிய சிவசங்கரனது திருவடியை வணங்கி அதற்கு அன்பாகித் தேக நடுநடுங்கிலை; உரோமஞ் சிலிர்ப்புற்றிலை; ஆனந்த நடனம் புரிந்தாயில்லை; அதிசீக்கிரமாய்ச் சென்று அவன் நடனம் புரியாநின்ற கனகசபையை அடைந்தாயில்லை;—நிற்றிலை மாதர்பாற் போகுதல் தவிர்ந்து ஆவா எதுபடக் கடவாய் மடநெஞ்சமே இனி உடல் அகன்றாலே. எ-து. மகளிரை விழைந்து அவர்பாற் செல்லுதலைத் தவிர்ந்து நின்றாயில்லை, ஆவா! நெஞ்சமே இனி இந்தத்தேகம் நீங்கினால் என்ன பாடுபடக் கடவையோ! யான் அறிகிலே னென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. ஆவாவென்பது இரக்கக்குறிப்பின்கண் வந்தது. பொதுவை யுற்றிலை யென்பது எல்லாவுயிர்க்கும் பொதுவாய் நடிக்கும் அவனது பஞ்சகிருத்தியங்களைப் பார்த்திலை யென்றுமாம்.

இதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "மெய்தா னரும்பி விதிர்விதிர்த் துன்விரை யார்கழற்கென்—கைதான் றலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பி யுள்ளம்—பொய்தான் றவிர்ந்துன்னைப் போற்றி சயசய போற்றி யென்னுங்—கைதா னெகிழவிடே னுடையா யென்னைக் கண்டு கொள்ளே." மற்றும் வருவனவற்றுட் காண்க. (௪0)

ஆல நீழலி லன்றொரு நால்வருக்
கருநெறி யுரைத்தானைக்
கால காலனைச் சிவப்பிர காசவென்
கண்மணி தனையுன்னா
தேல வார்குழ லார்மயல் கொண்டுநீ
யிங்குழ லுவதெல்லாஞ்
சால வேபிழை யாகுநெஞ் சேசொனேன்
றவறிலை யென்மேலே.

ஆல நீழலில் அன்று ஒரு நால்வருக்கு அருநெறி உரைத்தானை. எ-து. கல்லால நிழற்கண் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் ஒப்பற்ற சனகர் முதலிய நான்குமுனிவருக்கு யாவர்க்கும் அரிய ஞானமார்க்கத்தினை உபதேசித்தருளிய அநுக்கிரக கர்த்தனை,—காலகாலனை. எ—து. எல்லாவுயிர்களையும் நாசம்பண்ணுகின்ற காலனுக்குக் காலனாகி அவனை நாசம்பண்ணிய நிக்கிரக கர்த்

தனை,—சிவப்பிரகாச என்கண்மணிதனை உன்னாது. எ—து. அக்கருத்தன்றானே அருளே திருமேனியாகக் கொண்டு எழுந்தருளிவந்து சிவப்பிரகாச னென்னும் நாமதேயத்தைக்கொண்ட என் கண்ணின்கண் மணியாடு பாவைபோன்ற ஆசாரியனை வீட்டின்பத்தை அடையும்பொருட்டு இடையறாது அன்போடுங்கூடி நினையாது,—ஏலவார் குழலார்மயல் கொண்டு நீ இங்கு உழலுவது எல்லாம் சாலவே பிழையாகும் நெஞ்சே சொனேன் தவறிலை என் மேலே. எ—து. தகரமூட்டிய நீண்ட அளகபாரத்தினையுடைய மகளிர்மேல் மயக்கம் பூண்டு நீ இப்பிரபஞ்சத்திற் சுழலுவதெல்லாம் மிகவுங் குற்றமாகும் நெஞ்சமே யான் நானாவுபாயங்களாலும் இதனைத் துன்பமென்று அறிவித்தும் அறிந்தாயில்லையாதலின் உன்மேற் குற்றமேயன்றி என்மேற் குற்றமின்றென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. கண்மணி தீது இது நன்று இது என்று அறிவித்தல்போலப் பிறப்புத்துன்பமென்றும் வீடு இன்பமென்றும் அறிவித்தலிற் கண்மணியென்று கூறப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம்: திருவாசகம். "வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்—டாழ்கின்றா யாழாமற் காப்பானையேத்தாதே—சூழ்கின்றாய் கேடுனக்குச் சொல்கின்றேன் பல்காலும்—வீழ்கின்றாய் நீயவலக் கடலாய வெள்ளத்தே." என்றும், சிவானந்தமாலை. "வீடொழியப் பேறில்லை யென்றென்றும் வேதங்க—ளாடியறையும் பொருளை ஞானகுரு—நீடுமருட்—கண்ணாலே சொன்ன கருணைப் பிரான்றனைநா—னெண்ணாதே யுண்டிருப்பதென்." என்றும், மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

என்னை கண்டுநீ மாதரார் வடிவமீ
திச்சைவைத் துழல்கின்றாய்
பொன்னை யுந்துகி லையும்பிரித் திடின்வெறும்
புழுமலக் கூடல்லாற்
பின்னை யுண்டுகொல் கண்டுநீ மயங்குதல்
பிராந்திசங் கரன்பாதந்

தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பரசுகோ
ததியுறப் பெறலாமே.

என்னை கண்டு நீ மாதரார் வடிவமீது இச்சைவைத்து உழல்கின்றாய். எ—து. யாது சுத்தமிருக்கிறதென்று குறித்து மகளிர் உடலின்கண் ஆசைவைத்து மயங்கிச் சுழலாநின்றனை,—பொன்னையுந் துகிலையும் பிரித்திடின் வெறும்புழு மலக்கூடு அல்லாற் பின்னை உண்டுகொல் கண்டு நீ மயங்குதல் பிராந்தி. எ-து. செயற்கையால் மினுக்கிய பொன்னாலாகிய அணியினையுங் கூறையினையும் வேறு பிரித்து அதனது இயற்கையைப் பார்க்குமிடத்து வெறுங்கிருமிகளும் மலம் சலம் குடர் மூளை உதிரம் தசை கோழை முதலிய மலங்களும் நிறைந்துள்ள ஒருடம்பல்லது பின்னை அதன்கண்ணே யாதாயினும் ஒருசுத்தவஸ்து உளதோ அதனது இயற்கைவடிவம் அங்ஙனமிருப்பச் செயற்கைவடிவத்தைப் பார்த்து நீ மயக்கமுறுதல் உனது மனப்பிரமையாகும்,—சங்கரன் பாதந் தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பர சுகோததி உறப் பெறலாமே. எ—து. இனி அதன்மேலாசையை விட்டு நீங்கிச் சங்கரனது திருவடியை மறவாது நினைப்பாய் நெஞ்சமே மேலாகிய இன்பசாகரத்தை மிகவும் யாம் அடையலாமென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. பொன் என்பது ஆகுபெயர்.

இதற்கு உதாரணம்: நாலடியார். "குடருங் கொழுவுங் குருதியு மென்புந்—தொடரு நரம்பொடு தோலு—மிடையிடையே—வைத்த தடியும் வழும்புமா மற்றிவற்று—ளெத்திறத்தா ளீர்ங்கோதை யாள்." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௪௨)

பெறுவ தென்னைகொல் சுக்கிலங் கலித்தலாற்
பெருந்தவ வலிகுன்று
முறுவ தவ்வள வோபினை நீவிரும்
புடற்குமா னியதுண்டா.

லறிவி யாமறி யாமைதோய்ந் துடற்றின
 வதைச்சுக மெனுநின்றாய்
செறிது நெஞ்சமே நமதுசிற் சுகமினிச்
 சிவனையா தரிப்பாயே.

பெறுவது என்னைகொல் சுக்கிலம் கலித்தலால் பெரும் தவவலி குன்றும். எ-து. மகளிர் கூட்டுறவாற் பயன் அடைவது யாது இந்திரியம் கழிந்து போதலால் வீட்டையடையும் பொருட்டு நீ நெடுநாள் வருந்திச்செய்த தபோபலமெல்லாங் குறையும்,— உறுவது அவ்வளவோ பினை நீ விரும்பு உடற்கும் ஆனியது உண்டால். எ-து. அதனால் உனக்குக் கேடுவருவது அவ்வளவுதானோ பின்னர் நீ யானென்று விழைந்துள்ள உடம்பிற்கும் அடங்கியிருந்த நோய்கண் மேலிட்டு அதனால் நாசமுளதாமென்று விவேகங்கூற, அதற்கு யாந்தாம் யாவர் எமது சுகமாவது யாதென்று மனங்கேட்ப,—அறிவு யாம் அறியாமை தோய்ந்து உடல் தினவதைச் சுகம் எனுநின்றாய். எ-து. இவ்வுடம்பு சடமாகலின் இதன் கணின்ற சைதன்னியம் யாம்; நீ இதனை அறியாது அஞ்ஞானத் தோடுங்கூடி உடம்பினது தினவைச் சுகமென்று கருதாநின்றனை. இவை சுகமல்லவென்று விவேகங்கூற, மேற்சுகமாவதுதான் யாதென்று மனங்கேட்ப,—செறிதும் நெஞ்சமே நமது சிற்சுகம் இனிச் சிவனை ஆதரிப்பாயே. எ-து. இவ்வின்பத்தினியற்கையீதென்று அறிந்து விடுத்து நமது அறிவிற்கு அறிவாய்நின்ற சிவனது திருவடியை ஆதரிப்பாய் நெஞ்சமே நமது ஞானானந்தத்தைப் பெறுவாமென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. ஆல் என்பது அசைநிலை.

இதற்கு உதாரணம்: திருக்கடைக்காப்பு. "அருப்புப் போன் முலை யாரல்லல் வாழ்க்கைமேல்—விருப்புச் சேர்நிலை விட்டுநெல் விட்டமாய்த்—திருப்புத் தூரனைச் சிந்தை செயச்செயக்—கருப்

புச் சாற்றினு மண்ணிக்குங் காண்மினே." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

தாயுமாகியென்னும் பாட்டுமுதல் இவ்வாறு பாட்டாலும் பொருந்தலை விழைதலாகாதென்று மறுத்தவாறு காண்க. (௬௩)

ஆத ரித்தனை குளகிரு தாதிய
 வடிசிலைக் கூழ்காடி
யேது பெற்றிடி னும்புசித் தாற்பசி
 யேகலுஞ் சமித்தற்றாற்
பேத மற்றெலா மலமதா தலுஞ்சரி
 யென்றிடிற் பினைநெஞ்சே
நீத ரித்திலா தவைவிழைந் துழல்வதென்
 னிமலனை நினையாதே.

ஆதரித்தனை குளகிருது ஆதிய அடிசிலை. எ-து. கிருதகுள பாயச முதலிய அறுசுவை யடிசில்களையும் நீ விரும்பினை; இதனால் என்னபயனை அடைதி,—கூழ் காடி எது பெற்றிடினும் புசித்தால் பசி எகலும் சமித்து அற்றால் பேதம் அற்று எலாம் மலமதாதலும் சரி என்றிடின். எ-து. சோறு காடி புற்கை முதலியாதுவந்ததாயினும் அருந்தினாற் பசிபோதலும் அவைசீரணித் தடங்கினால் நானாவேறு பாடெல்லாம் அற்றுத் தூர்க்கந்த மலமாதலுஞ் சரியென்றால்,—பினை நெஞ்சே நீ தரித்திலாது அவை விழைந்து உழல்வது என் நிமலனை நினையாதே. எ-து இங்ஙனம் அறிந்து பின்னரும் நெஞ்சமே நீ தரித்து நில்லாது அச்சுவை யடிசில்களை விரும்பிச் சுழலுவதென்னை நிர்மலனாகிய சிவனை இடைவிடாது கருதவின்றியென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. மலமதாதலுமென்பதில் அதுவென்பது பகுதிப்பொருள் விகுதி. சரியென்பது விசேடமின்றென்ப தறிவித்தது.

இதற்கு உதாரணம்: சிவானந்தமாலை. "நல்ல வறுசுவையு நா[illegible]னி மாத்திரமே—[illegible]ருவி[illegible] வேம்பிலை-மெல்ல—

விருவிரலைத் தான்கடக்க மாட்டாத நெஞ்சே—பொருகடலைத் தான்கடப்பாய் போய்." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. இதனுள் அருந்தலுட் சுவைவிழைத லாகாதென்று மறுத்தவாறு காண்க.

(சச)

நினைப்பி னுங்குறி காட்டிடுங் கோசநா
 விவற்றுணே ரிழையாரை
யினிப்பை நல்குமுக் கனிமுத லியவுண
 வினையெனி னிவைபோலு
முனைப்பல் வாதைசெய் பகைபிறி திலையுணர்ந்
 துள்ளமே யொழித்தாயேற்
பினைப்ப ராபரன் றிருவடி நீழல்யாம்
 பெறற்கிடை யூறின்றே.

நினைப்பினும் குறி காட்டிடும் கோசம் நா இவற்றுள் நேரிழையாரை இனிப்பை நல்கும் முக்கனி முதலிய உண்வினை எனின். எ-து. விஷயங்களாகிய வெல்லாவற்றுள்ளும் மகளிரையும் சுவையினைத்தருகின்ற முப்பழமுதலிய புசிப்பினையும் மனத்தால் நினைப்பினும், ஆண்குறியும் நாவும் இலேபனமும் நீருறலும் ஆகிய அடையாளங்களைக் காட்டுமானால்,—இவை போலும் உனைப் பல் வாதை செய் பகை பிறிது இலை உணர்ந்து உள்ளமே ஒழித்தாயேல். எ-து. இவற்றைப்போலும் உனக்குப் பல பிறவித்துன்பங்களைத் தருகின்ற சத்துரு வேறொன்றில்லையாகலின் இப்பொருந்தல் அருந்தல்களைச் சத்துருவென்று அறிந்து நெஞ்சமே விடுத்தனையானால்,—பினைப் பராபரன் திருவடி நீழல் யாம் பெறற்கு இடையூறு இன்றே. எ-து. பின்னர் யாவருக்கும் மேலாகிய பரமசிவனது திருவடியாகிய நிழலை யாம் அடைதற்கு விக்கினம் வேறின்றென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று. நினைப்பினு மெனவே கேட்பினும் பரிசிப்பினும் பார்க்கினும் என்று இந்திரியங்களுக்குங் கொள்க. அருந்தல் பொருந்தல்களில் மனமுதலிய ஆறு இந்திரியங்க

ளும் பிரவிருத்தியாகலின் திருவடியை அடைதற்கு இவை நிவிர்த்தியாகல் வேண்டுமாகலின், பகை பிறிதிலையென்று கூறப்பட்டது.

இதற்கு உதாரணம்: சிவானந்தமாலை. "ஊணுமுரையு நமன்றூதுவர்கா ணுள்ளமே—வாணுதலார் நேரே மறலிகாண் – பேணியிவ—ருற்றார்போல் வந்திடுவர் வந்தாலு மோட்டியரா—னற்றாமரைப்பதமே நாடு." மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சரு)

இன்று சூழ்தரு வனிதைய ராதிபல்
 போகமு மித்தேகத்
தொன்று நோயெனிற் றோடமாய் நீங்குமாங்
 குயிர்பெய ரினுநீற்றை
நன்றெ னவணிந் துறவின ரிறைபெயர்
 நவிலுவ ரெனினெஞ்சே
பொன்று நாட்டுணை யாகநீ றாதிய
 போற்றவை போற்றேலே.

இன்று சூழ்தரு வனிதையர் ஆதிபல் போகமும் இத்தேகத்து ஒன்று நோய் எனில் தோடமாய் நீங்கும். எ-து. இந்தக்காயத்திற்கு ஒரு வியாதிவந்து பொருந்துமாயின் இதனால் அனுபவித்தற்குக் கருத்தில்வைத்த மனைவியாதிய பலபோகங்களும் இக்காலத்துத்தானே புசித்தற்கு அன்னியமாய்ப் போகுமாகலின்,—ஆங்கு உயிர் பெயரினும் நீற்றை நன்றென அணிந்து உறவினர் இறைபெயர் நவிலுவர் எனின். எ-து. இவ்வுடம்பினை விட்டு உயிர்நீங்கிய காலத்தும் சுற்றத்தாராயுள்ளார் திருவெண்ணீற்றை அவ்வுயிர்க்கு நன்றென்று கருதித்தரித்து நீங்குந் தருணத்திற் சிவனது திருநாமமாகிய பஞ்சாக்ஷரத்தையும் உபதேசிப்பார்களானால்,—நெஞ்சே பொன்று நாள் துணையாக நீறு ஆதியபோற்று அவை போற்றேலே. எ-து. இனி நெஞ்சமே உயிர் நீங்குங் காலத்துத் துணையாகலின் அத்திருவெண்ணீறு முதலிய எண்வகையினையும் அது நீங்காமுன்னரே பேணிக்கொள்ளுதி. மனைவி முதலிய எண்வகைப் பொருள்களும் இருக்கும்போதும் புசித்தற்கு

அன்னியமாகலின் நீ அவைகளைப் பேணுதொழிதியென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று.

உயிர்பெயரினுமென்ற இழிவுசிறப்பும்மையால் அது பெயராமுன்னரே அணிவது உயிர்க்கு மிகவும் பயனென்பதாயிற்று. வனிதையாதியெனவே வனிதை பஞ்சணை சௌக்கியபோசனம் கந்தம் வஸ்திரம் ஆபரணம் தைலம் தாம்பூலம் ஆக எண்வகையுமென அறிந்துகொள்க. நீறுதியெனவே விபூதி ருத்திராக்ஷம் பஞ்சாக்ஷரம் தீர்த்தம் பிரசாதம் குரு லிங்கம் சங்கமம் எனவறிக. இதற்கு உதாரணம்: சித்தாந்தசிகாமணியுட் காண்க. தவத்தோர்க்கு அவ்வெண்வகையும் நீங்கி இவ்வெண்வகையும் அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்பது இதனுட்காண்க. (சசு)

போற்றி நீறணிந் துருத்திர சாதனம்
பூண்டிடைந் தெழுத்துள்ளே
சாற்று நீகுரு வாதிமூ வுருவையுந்
தாழ்ந்திறைஞ் சிவைசெய்தான்
மாற்ற லாம்பிறப் பிறப்பினை நெஞ்சமே
மன்றுளா டியதாளுந்
தோற்று முள்ளொளிக் குள்ளொளி யாயதைத்
தொழுது வாழ்தலுமாமே.

போற்றி நீறு அணிந்து உருத்திரசாதனம் பூண்டு ஐந்தெழுத்து உள்ளே சாற்று நீ குரு ஆதி மூவுருவையும் தாழ்ந்து இறைஞ்சு இவைசெய்தால். எ-து. மெய்ப்பொருளாகப்பேணி விபூதியை நிறையப் புனைந்து உருத்திராக்ஷங்களைச் சிரசாதி ஸ்தானங்களில் தரித்துப் பஞ்சாக்ஷரத்தை மானதமா யுச்சரி; குரு லிங்க சங்கமமாகிய மூன்று வடிவையும் தாழ்ந்து வணங்கு; இங்ஙனம் இவற்றை நாடோறும் நீ மறவாதுசெய்தியானல்,—மாற்றலாம் பிறப்பிறப்பினை நெஞ்சமே. எ-து. நெஞ்சமே பிறப்பினையும் இறப்பினையும் மாற்றிக்கொள்ளலாம்,—மன்றுள் ஆடியதாளும் தோற்றும் உள்ளொளிக்கு உள்ளொளியாய் அதைத்தொழுது

வாழ்தலும் ஆமே. எ-து. அஃதன்றிக் கனகசபைக்கண் நடிக்கின்ற சிவனது திருவடியும் உயிராகிய உள்ளொளிக்கு உள்ளொளியாய்த் தோன்றும்; அத்திருவடியைத் தொழுது அவ்விடத்து எக்காலமும் அழிவின்றி வாழவுங்கூடும் எமக்கென்று விவேகங் கூறிற்று. எ-று.

உயிர்களினது மும்மலங்களையும் நீக்கும் பொருட்டுச் சிவன் தனது அருளால் குருலிங்கசங்கமமாய் வடிவுகொள்ளுதலின் மூவுருவையும் தாழ்ந்து இறைஞ்சென்று கூறப்பட்டது. தாழ்ந்திறைஞ்சுதல் மனத்திலன்பும் வாக்கில் இன்சொல்லுமாகக் காயத்தால் வணங்குதல். வீடடைவோர்க்குச் சிவமுன்னுக அருளே நாவாகப் பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபியாமற் செபிக்க வேண்டுமாகலின் ஐந்தெழுத்துள்ளே சாற்றென்று கூறப்பட்டது. இங்ஙனம் பஞ்சாக்ஷரம் உச்சரித்தால் சகலகேவலம் அறுமாகலிற் பிறப்பிறப்பினை மாற்றலாமென்றும், சகல கேவலங்கள் அறவே புடம்போட்ட பொன்போல உயிர் ஒளி விடுமாகலின் உயிரை யுள்ளொளியென்றும், இவ்வுயிர்க்கும் உள்ளொளியாய்த் திருவருள் தோன்றலின் மன்றுளாடிய தாளும் உள்ளொளிக்குள்ளொளியாய்த் தோன்றுமென்றுங் கூறப்பட்டன. அதைத்தொழுதலாவது தற்போதஞ் சீவியாதுநிற்றல். அங்ஙனம் நிற்கவே பேரின்பந் தோன்றுமாகலின் வாழ்தலுமாமென்று கூறப்பட்டது. (சஎ)

வாழ லாமரன் புகழின மலர்கவி
மாலைசெய் தவன்றுளில்
வீழு மாறுபொன் னிதழிசேர் தோள்களின்
மீதணிந் தினிநெஞ்சே
தாழு வாயரி தேடுபொற் சரணமே
சரணமென் றிதுவன்றிப்
பாழி லேகருங் காக்கைபோற் கதறிநாள்
பலகழித் தொழியேலே.

வாழலாம் அரன் புகழ் இனமலர் கவிமாலைசெய்து அவன் தாளில் வீழுமாறு பொன் இதழிசேர் தோள்களின்மீது அணிந்து இனி நெஞ்சே தாழுவாய் அரிதேடுபொற் சரணமேசரணம் என்று. எ-து. நெஞ்சமே அத்திருவடியை அடைந்துவாழலாம்; சிவனது புகழினமாகிய மலர்களாலே பாவாகிய மாலைகளை வனைந்து திருவடிமீதிற் பொருந்துமாறு பொன்போன்ற கொன்றைமாலைபொருந்திய புயங்களின்மீது தரித்து வணங்குவாய் அரியாலுந்தேடப்பட்ட பொன்போன்ற திருவடியே புகலென்று,—இதுவன்றிப் பாழிலே கருங்காக்கை போல்கதறி நாள்பல கழித்தொழியேலே. எ-து. இங்ஙனஞ் செய்வதன்றிப் பாழிலே கருங்காக்கைபோல் உலகநூல்களைக் கற்றுக் கதறிப் பலநாள்களை வீணிலேகழித்து நாசமாகாதேயென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று.

புகழ்பலவாகலிற் புகழினமென்றும் அதனைப்பாவிற் சேர்த்துக் கூறுதலின் மலரென்றுங் கூறப்பட்டது. துஷ்டநிக்கிரகம் பண்ணுகின்ற புயத்தையும் சிஷ்டபரிபாலனம் பண்ணுகின்ற பாதத்தையும் புகழ்தலின், தாளின்வீழுமாறு பொன்னிதழிசேர் தோள்களின் மீதணிந்தென்று கூறப்பட்டது. மலசங்காரம் பண்ணுகின்ற வெற்றியையும் இன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற கிருபையையுமென்றுமாம்.

பொன்னிதழிசேர் தோள்களின்மீது அணிந்து என்பதற்கு உதாரணம்: கந்தரனுபூதி. "இல்லை யெனுமாயையி லிட்டனைநீ—பொல்லே னறியாமை பொறுத்திலையே—மல்லேபுரிபன்னிருவாகுவிலென்—சொல்லே புனையுஞ் சுடர்வே லவனே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (சஅ)

ஒழித்தி டும்பவப் பகைவிரைந் துள்ளமே
யோதுமூ துணர்வோர்முற்
பழிச்சு பாடலை யாற்கவை விடர்க்கிளம்
பாவைய ருரைபோலுங்

கழித்தி டேலுப சாரமென் றிதனைநீ
கட்டுரை யெனக்கொள்வாய்
விழித்து மாரனை யெரித்ததே வருள்பெறும்
விருப்பினர் விருப்பீதே.

ஒழித்திடும் பவப்பகை விரைந்து உள்ளமே ஓது மூதுணர்வோர்முற் பழிச்சுபாடலை. எ-து. பிறவியாகிய பகை அதிக சீக்கிரமாக வொழிந்துபோம்; மூவர் மாணிக்கவாசகர் முதலிய பேரறிவினையுடையோர் முன்னாளிலே தோத்திரம் பண்ணிய பாடலை நெஞ்சமே நீ தோத்திரம்பண்ணுதி,—அரற்கு அவை விடர்க்கு இளம் பாவையர் உரைபோலும். எ-து. காமுகர்க்கு இளமைத்தன்மையினையுடைய பாவைபோல்வார் கொஞ்சிக்கூறும் வசனம் போல அத்தோத்திரங்கள் சிவனுக்குப் பிரீதியாயிருக்கும்,—கழித்திடேல் உபசாரம் என்று இதனை நீ கட்டுரை எனக் கொள்வாய். எ-து. இங்ஙனம் கூறியமொழியை உபசாரமொழியென்று கருதி நீ விடாதே உறுதிமொழியென்று அறிந்து கொள்வாய்,—விழித்து மாரனை எரித்த தே அருள் பெறும் விருப்பினர் விருப்பு ஈதே. எ-து. நெற்றிக்கண் விழித்து மன்மதனை யெரித்த கடவுளது திருவருளைப்பெறும் விருப்பத்தினையுடைய மெய்யடியாரது விருப்பமும் இத்தோத்திரங்களேயென்று விவேகங்கூறிற்று. எ-று. ஒழிந்திடுமென்பது ஒழித்திடுமென்று வந்தது. பவத்திற்குக் காரணமாகிய இருவினைகளையும் பவமென்று காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்துக்கூறினர்.

இதற்கு உதாரணம்: திருவள்ளுவநாயனார். "இருள்சே ரிருவினையுஞ்சேரா விறைவன்—பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (சக)

விருப்ப மாயிது கேட்டிநன் னெஞ்சமே
விமலனுக் காளல்லார்
பொருப்பை நேர்தனஞ் சொரியினு மவர்கணேர்
புன்னுனித் துணையன்புங்

திருப்பி டேலரன் றொழும்பர்தந் தொழும்பனுய்த்
திரிந்தவர் பணிசெய்தீண்
டிருப்பை யேன்மிக நல்லையிச் சொல்லைநம்
பில்லையேற் பொல்லாயே.

விருப்பமாய் இது கேட்டிநல் நெஞ்சமே. எ—து. நல்லநெஞ்சமே இந்தவார்த்தையைச் சந்தோஷமாகக் கேட்பாயாக,—விமலனுக்கு ஆள் அல்லார் பொருப்பை நேர்தனம் சொரியினும் அவர்கண் ஓர் புன்னுனித் துணை அன்பும் திருப்பிடேல். எ—து. நிர்மலனாகிய சிவனுக்கு அடிமையல்லாதவர் பொன்மேருவைப்போலுந் தனங்களைச் சொரிந்தாராயினும் அவர்களிடத்துப் புல்லினது நுனிமாத்திரமாயினும் அன்புவைத்திடேல்,—அரன் தொழும்பர் தந் தொழும்பனுய்த் திரிந்து அவர் பணிசெய்து ஈண்டு இருப்பையேல் மிகநல்லை. எ—து. சிவனது அடியாருக்கு அடியானாகித் திரிந்து அவரது பணிவிடைகளைச் செய்து இவ்விடத்து இருப்பாயாகில் எமக்கு மிகவு நன்மையினையுடையை நீ,—இச்சொல்லை நம்பு இல்லையேல் பொல்லாயே. எ—து. யான் இங்ஙனங்கூறிய சொற்களை உண்மையாக நம்பு இவைகளை நம்பாது ஒழிதியேல் எனக்கு நீ பொல்லாயென்று விவேகங்கூறிற்று. எ—று.

இதற்கு உதாரணம்: திருநாவுக்கரையர். "சங்கநிதி பதுமநிதி யிரண்டுந் தந்து தரணியொடு வானாளத் தருவரேனு—மங்குவா ரவர்செல்வ மதிப்போ மல்லே மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்லாராகி—லங்கமெலாங் குறைந்தழுகு தொழுநோயரா யாவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனுங்—கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகி லவர்கண்டீர் நாம்வணங்குங் கடவுளாரே." மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௫0)

வைராக்கிய சதகத்தின் முற்பாதியாகிய
சாத்திர முற்றிற்று.

மனம் தானுமன்று தன்வயமுமன்று என்று அறிந்து அதனை விடுத்துத் தன்னையும் அதனையும் கூட்டவும் பிரிக்கவும் வல்ல சிவத்தை நோக்கி மேல் விவேகம் கூறுகின்றது.

உ

கணபதி துணை.

வைராக்கியசதகம்.

தோத்திரம்.

மூலபாடம்.

பொல்லாதவனெஞ்சமோரைந்துபுலன்கடம்பா
லல்லாதரைமாத்திரையுந்நின்னடிக்கணன்பாய்
நில்லாதிதற்கென்னைசெய்கேனிதைநின்றிடென்றே
சொல்லாய்திருத்தில்லையுண்மேவியசோதிநீயே. (௧)

நீயேயருள்செய்யினல்லாதுபொய்நெஞ்சவஞ்சத்
தீயேனுனைவந்தடைதற்கொருசெய்கைகாணேன்
பேயேனுமுனைத்தொடரும்படிபேசுதில்லைத்
தூயோயொருபாயம்விடாதினிச்சூழ்ந்துநின்றே. (௨)

நின்றாய்திருத்தில்லையுளாயென்றனெஞ்சினுள்ளே
யென்றாலுமெனக்கதிதூரமதாயிருந்தா
யொன்றாலுமுனைத்தொடர்கிற்குமுபாயங்காணேன்
மின்றாழ்சடையாய்தமியேற்குவிளங்கிடாயே. (௩)

விளங்கும்மெழிற்பேதையர்காதல்விடாதயானக்
களங்கம்மறவோர்தொழுநின்கழல்காணுமாறென்
றுளங்கும்மொளித்தூமதிசூடியதோன்றலேயென்
னுளங்கொண்டிடுநீயினிக்கோயில்தாவுவந்தே. (௪)

வந்தித்திடுவார்பவநோய்க்குமருந்தனேயைச்
சந்தித்திடுவான்மறித்தான்மனந்தப்பியப்பா

விந்தப்புவியுங்கடலுங்கடந்தேகுமென்று
லெந்தப்படியுய்வதியான்றில்லையெம்பிரானே. (௫)

பிரானேதிருத்தில்லையுளாயன்றிப்பேதையேன்மு
னானேறிவர்ந்தம்பிகையோடெளிதோடிவந்தாய்
வரானோவினையெம்மிறையென்றுனைநாடிவாடி
யிராநாயடியேற்கெதிர்தோன்றிலையின்றிதென்னே. (௬)

என்னாயகனேயிமையோர்தொழுமீசனேசெம்
பொன்னார்திருவம்பலத்தாடியபூதநாதா
வுன்னாருளாலினிவீட்டிடையுய்த்தியின்றேற்
பின்னாருயக்கொள்ளவலாரென்பிழைகடீர்த்தே. (௭)

தீராதவோரைம்புலச்சேட்டையுந்தீர்ந்துபோய்வெங்
கூரார்மழுவாளிநின்பாதங்குழைந்துபோற்றி
நீராயுருகித்தொழுதுன்னெதிர்நிற்கும்வண்ண
மோர்நாளுளதோதமியேற்குமுரைத்திடாயே. (அ)

உரையேனனிவாய்திறந்துன்புகழ்தன்னைநாளும்
விரையார்மலரிட்டருச்சிக்கவிருப்புமில்லேன்
கரையேனுளநின்னினைந்தெத்திறத்தாற்கடப்பேன்
றிரையார்வினையார்பிறவிக்கடறில்லையானே. (௯)

ஆனேறிவர்ந்தென்னெதிரேவிரைந்தன்றுவந்தோய்க்
கேனோவெறுப்பிப்பொழுதோர்சற்றிரங்குகில்லாய்
நானோவறிவேனுன்பெருமையைநம்பனேநீ
தானேபொறுத்தாளுகண்டாயென்றவறெலாமே. (௧௦)

எல்லாமறிவோயறிந்தேவகுத்திட்டவாறே
யல்லாற்றமியேனும்புரிவதொன்றில்லையானாற்
பொல்லாமைசெய்வித்தவனீபொறுப்பானுநீகல்
லில்லாயினைத்தேனைப்பவத்தினிவிட்டிடேலே. (௧௧)

ஏலக்குழலாரநுராகமதென்னுமாயா
சாலக்குணைந்தேற்குனதின்னருடந்துகாப்பாய்
நீலக்களமாலயனோடுமுன்னேடிவாடு
மூலக்கனலேகனலேந்துகைம்முக்கணானே. (௧௨)

கண்ணார்நுதலோய்கடையேனையுமொன்றதாயே
யெண்ணாவருளன்றுசுரந்துளைக்கின்றிலாதென்
விண்ணோரிறையோய்க்குமுண்டோசொல்வெறுப்பினோடு
தண்ணார்விருப்புங்கரிப்போர்வையசாற்றிடாயே. (௧௩)

சாற்றாய்திருத்தில்லையுள்ளாய்சிவசங்கராவெண்
ணீற்றாய்கடையேனுயுமாறென்றனெஞ்சுளஞ்சிப்
போற்றாதிருந்தேன்வருந்தாமலென்புத்திதன்னைத்
தேற்றாயொருநீயினியன்பினைச்செய்யுமாறே. (௧௪)

மாறாயவோரைந்துபுலன்வலிமாய்த்துநெஞ்சை
நீறார்திருமேனியவுன்கணிறுத்தமாட்டே
னேறாதபவக்கடலேறவுமெண்ணிநைந்தேன்
கூறாயெனதெண்ணமெவ்வண்ணங்கைகூடுமென்றே. (௧௫)

அன்றேதமியேற்கெளிமானுடனாகிநீவந்
துன்றாள்களளித்தனைபெற்றுமொன்றும்பெறாரி
னின்றேனலதைம்புலனென்வசநின்றதில்லை
யின்றேதவற்றைக்கொலுபாயமொன்றீசவெற்கே. (௧௬)

எற்கோவுனதன்புமனத்திலையென்றனெஞ்சங்
கற்கேநிகராயதிக்கல்லைநீகல்லைவில்லா
முற்கால்வளைத்தாங்குவளைத்தன்பின்மூழ்குவிப்பாய்
சிற்கோலசிதம்பரநாயகதேவதேவே. (௧௭)

தேவேயுனையன்பினிற்பூசைசெய்தேனுமல்லே
னாவான்மிகப்பாடிநின்றாடிநயக்குகில்லே

னோவாதுழநீமனத்தோடிவனுற்றுளேன்மற்
றுவாவினியென்வருமென்பதறிந்திலேனே. (கஅ)

அறியாமையிற்கீழவர்பல்பிழையாற்றினாலுங்
குறியாதருள்செய்வதுமேலவர்கொள்கையன்றோ
வறியார்கரத்தோய்சிறியேன்வினைமாற்றியாளப்
பொறியேலுனக்கென்முகமன்சொலப்பொய்யனேனே. (ககூ)

பொய்யற்றவர்வந்தடையும்பரிபூரணாவிம்
மெய்யற்றவெற்குநினலானிலைவேறுமுண்டோ
தையற்கிடமேயிடமாவருடாணுவேயென்
மையற்றவிர்ப்பானுன்கடாக்ஷம்வழங்கிடாயே. (உ0)

வழங்கெற்கிவணேதுசெய்தாலெதுவாகுமென்றென்
றெழுங்கற்பனையாவுமிறந்துணர்வேகமேயா
யொழுங்கிற்புலனாதியுபாதியொழித்தொருன்னைச்
செழுங்கைக்கனியொத்துணரும்படிதில்லையானே. (உக)

தில்லைப்பதிமேயசிவப்பிரகாசனேயோ
தொல்லைப்பிறவாநெறிமேவியதோன்றலேயோ
வல்லற்பிறவிக்கிளைத்தேன்றனையஞ்சலென்றோர்
சொல்லைப்பகராய்விடைமீதினந்தோன்றிநின்றே. (உஉ)

தோன்றாத்துணையேபுணையேபவத்தொல்கடற்கென்
போன்றார்க்குமிரங்குமருட்பெரும்போதமேயிங்
கீன்றார்மனையாதியமோகமெலாம்விடுத்துட்
சான்றாமுனையேவினையேனினிச்சாரவெண்ணே. (உங)

சார்ந்தாய்குருவாதியவாய்விடைதன்னில்வந்தாய்
கூர்ந்தாயருளிற்பிறவாநெறிகூட்டுவித்தா
யோர்ந்தேன்குறையின்றெனினுங்குறையுண்டுகண்டாய்
பேர்ந்தோடுமெனெஞ்சுளுன்னன்புபிறக்குமட்டே. (உச)

பிறவாநெறியாகியதோர்திருப்பேரையாவெம்
முறவேயறவேதவிர்ந்தென்மனமோடிவாடிப்
புறவாதனைபற்றிவளர்ந்திடுபுன்மையாலின்
றிறவேயதனைப்புரிவானுளத்தெண்ணுவாயே. (உரு)

எண்ணும்வடிவேதினிநீபுனைந்தெய்தினாலுந்
திண்ணம்மெனவாவகலாவச்சிதம்பரத்தே
நண்ணும்முனதுண்மையைக்காணநயந்துளேனென்
னுண்ணின்றதைக்காட்டுதற்கீசற்றுன்னுவாயே. (உசு)

உன்னும்முணர்வுக்குணர்வாயெனக்குண்மைதந்தாய்
மன்னுஞ்சுருதிப்பொருளாய்வழிகாட்டிநின்றாய்
பின்னுங்குருவாயடைந்துன்னருள்பேணவைத்தா
யென்னென்றுரைப்பேனின்கருணையிருந்தவாறே. (உஎ)

இருந்தோருமிடத்துணர்வில்லைமாயைக்கிதன்பாற்
பொருந்தாவிடத்தில்லையுயிர்க்கொருபோதமேனுந்
திருந்தாவிவைகொண்டிறையைந்தொழில்செய்தியென்றே
வருந்தாவருண்முன்னிலைதன்னைமதித்தியானே. (உஅ)

மதித்தென்பருவத்தளவிற்குருவாதியாகி
யுதித்துள்ளறிவோங்கும்வகைக்குபாயஞ்செய்தோயை
யெதிர்த்திங்ஙனஞ்சற்குருசற்குருவென்றுனைந்துந்
துதித்துந்திரியாவெனக்கின்னருடந்துதோன்றே. (உகூ)

தோன்றாமன்முனிந்தொருதாய்வயிற்றோன்றுபால
ரீன்றாடனைத்தம்மின்வேறாக்கொடிகழ்ந்தவாபோற்
பூன்றாவொருநீயருளாற்புனைமேனியெல்லாம்
யான்றான்பலதெய்வமெனக்கொடிகழ்ந்தவாறே. (ஙo)

இகழும்பொருளொன்றிலைமண்முதலெட்டுமெந்தாய்
நிகழுன்வடிவேயெனத்தேர்ந்துளநெக்குநின்றாட்

புகழும்படியேயினியீசவென்புத்திதன்னைத்
திகழும்படிசெய்திதிரோபவஞ்செய்திடேலே. (௩௧)

செய்யாய்கரியான்றொழும்வெள்ளிளஞ்சேவையூர்வோய்
மையார்மழுவோய்திருவுள்ளமிவ்வஞ்சனேனு
மையாவிழிபெய்வுறநீர்பெரிதன்பினோடு
கையாற்றொழுதேத்திநின்கூத்தினைக்காணுமாறே. (௩௨)

காணாதபவக்கடலின்கரைகாணவெற்குக்
கோணாகணிமார்பமெய்யன்புகொடுத்தியென்றே
நாணாதிசைத்தேன்றிருக்காளத்திநாதவுன்றாட்
பேணாதவலக்கடன்மூழ்கியபேதையேனே. (௩௩)

பேதைக்கொருபாகமளித்திடுபேரையாவெங்
கோதைக்குநின்றோளுறுகோதைகொடென்றுநின்பா
லோதற்கெனுளத்தைவிடுத்தனனோடிமாதர்
காதற்களையுண்டமையாலுனைக்கண்டதின்றே. (௩௪)

கண்டேன்களிகூர்ந்துசிவப்பிரகாசநாமங்
கொண்டோங்குருவோடிவணுற்றெனையாண்டகோவே
பண்டேயொருநீவகுத்திட்டபடிக்கியானுன்
றொண்டாகிவந்தின்றுனைப்பாடத்தொடங்கினேனே. (௩௫)

தொடக்காயெனைச்சூழ்ந்துளவைம்புலத்தோற்றமெல்லாங்
கெடக்கூறுதிநீயொருசூட்சிகிளக்கிலாயே
லடக்காவவையென்றனகத்துளடங்குகாறுங்
கடக்கேன்பவவேலையெவ்வண்ணமுக்கண்ணினனே. (௩௬)

கண்ணான்மதனைப்பொடியாம்வகைகண்டவெண்டோ
ளண்ணாவுயிர்யாவுமளித்திடுமெப்பனேயோ
தண்ணார்பொழிற்றில்லையுளாயெனக்கீதுதாராய்
மண்ணாதியவாசைகளற்றுனைவாழ்த்துமாறே. (௩௭)

வாழ்த்தேனுனைநாடொறும்வாழ்த்தவல்லோர்கடாளிற்
றாழ்த்தேன்றலையாங்கவரேவறலைக்கொள்கில்லேன்
வீழ்த்தேனெடுங்காலமவத்திலொண்மேருவில்லோய்
பாழ்த்தேன்கிளிபோற்பலநூல்கள்படித்துமியானே. (௩௮)

யானாருடற்கின்பதுன்பங்களையெண்ணவெண்ணித்
தானேசிறுபாலரினென்மனஞ்சஞ்சலிக்கு
மீனாயினன்பாலலதென்கண்விடுத்திகொல்லோ
வானேறுடையாய்திதியாமதிகாரநீயே. (௩௯)

காரார்மிடற்றாயளிசூழ்தருபொற்கடுக்கைத்
தாரார்புயனேசிவகாமசவுந்தரிக்கோர்
சீரார்மணவாளவென்றன்குலதெய்வமேநீ
பாராய்கடைக்கண்ணெனதெண்ணம்பலிக்கவின்றே. (௪0)

இன்றென்னைசெய்கேனெனநாடியிருந்தநீயேற்
கொன்றெய்தினெவ்வண்ணமறும்மதையோதுவேனோ
வன்றன்னமுமேனமுமோர்வருமையநின்றா
ளொன்றன்பர்குழாத்துறவீதருளாயுவந்தே. (௪௧)

உவந்தாயெனதைம்புலனும்மிரிந்தோடவோர்நாட்
டவந்தான்சிறிதும்மிலிபால்விடைதன்னின்மின்னோ
டிவர்ந்தேவரநாளும்விளங்கிலையென்னைகொல்லோ
வவந்தான்மிகுபாவியுன்லீலையறிந்திலேனே. (௪௨)

அறியாமையிற்கட்டுணலுற்றதென்னாண்மையத்தைப்
பிரியாதுவிடேனெனவெந்தைபிரானுனாண்மை
குறியீதிருவர்க்குமென்றாலெனைக்கோபயேலே
செறிவாய்மலமேயிறையோடிகல்செய்ததன்றே. (௪௩)

செய்விப்பன்வினைத்தொகைவெம்பவஞ்சேர்ப்பனுன்னை
யுய்விப்பனேலச்சிவனாண்மையுமோர்வனென்றோ
ரைவர்க்கெதிரேயெனைநோக்கியறைந்ததையா
மைவெற்பனவாணவநீயதைமாற்றிடாயே. (௪௪)

மாற்றாயெனக்காணவமாயையில்வந்துவந்தே
தோற்றாவுளகேவலமாதியசுத்தமொன்றா
டேற்றாயவனேற்றிரண்டற்றுத்தெங்குமாகிக்
கூற்றாவிகொள்பதத்தென்னாவியுங்கொள்ளுவாயே. (௪௫)
கொள்ளேனெனினுமெழுத்தைந்துமுட்கோதியாதுந்
தள்ளேனெனினுமுனைச்சார்தவஞ்சார்ந்திலாரை
விள்ளேனெனினுமெனைநீகைவிடேல்விடேல்கா
ணள்ளாறுடையாயவிநாசிநயந்துளானே. (௪௬)
நயவாதுதில்லாபுரியோயுனைநாடிநாளும்
வியவாதுடலோடுறவென்றும்விடாதென்னுள்ளங்
கயவாதுறுபோகமெலாமிவைகண்டுவீடும்
பயவாதிதென்றேபயந்தேன்மிகப்பாவியேனே. (௪௭)
பாவாற்பெரியோர்புகழ்சிற்றம்பலத்துளோயை
நாவாற்சிறியேன்றுதிசெய்யுமிந்நன்கில்சொல்லு
மோவாதிரையோருழைதாவியவுன்செவிக்கே
மேவாதலவென்றுதுணிந்துவிளம்பினேனே. (௪௮)
விளம்பற்கருஞ்சோதியென்கோவிடையோனென்கோவென்
னுளம்புக்கசிவப்பிரகாசனென்கோவென்னங்கைத்
தளம்பற்றியசாந்தனென்கோநின்றனதுநாமம்
வளம்பெற்றதிருக்கைலாயசொல்வாயெனக்கே. (௪௯)
எனக்கீந்தினியாண்டிடல்வேண்டுமெம்மீசனேமற்
றுனக்கேசரணஞ்சரணம்புலனோடுமென்றன்
மனக்கோதனைத்துமிறந்தோங்கறிவாகியாங்கே
பினைக்காண்பவன்காட்சியுமற்றவபேதவாழ்வே. (௫௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சாத்திரம் - ௫௦, தோத்திரம் - ௫௦, ஆ பாடல் ௧௦௦.

வைராக்கியசதகமுற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்ட மூர்த்தங்களாகிய

சிவபராக்கிரமம்.

ஒப்பு ஒதி முதலீறில்லாத சிவபெருமான் தம்மடியார்க்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யும் வண்ணஞ் சகளீகரித்த அறுபத்துநான்கு மூர்த்தங்களே சிவபராக்கிரமம் எனப்படும். இவ்வரியநூலைச் சிறந்த செந்தமிழ்நடையில் செவ்வனே பயின்று பன்னூல்கள் உரையெழுதியும், சில நூல்கள் மொழிபெயர்த்தும் விளங்கும் சென்னை கிறிஸ்டியன்காலேஜ் மாஜி தமிழ்ப்பண்டிதரும் சைவப்பிரசாரணருமாகிய ஈக்காடு. இரத்தினவேலுமுதலியார் அவர்களால் தமிழ் வசன நடையிலியற்றி அவ்வவ்வற்புதங்களை நேரிற்கண்டனபோல விளக்கத்தக்க 64-திவ்ய திருவுருப்படங்கள் சிற்பநூல் விதிவழுவாது எழுதியமைத்து, முக்கியமான யிடங்களில் வேதம், உபநிஷதம், ஆகமம், புராணம், இதிகாசம் முதலிய பல வடநூல் மேற்கோள்களும், தமிழ்நூல் மேற்கோள்களும் காட்டி அச்சிட்டு அழகாகப் பயிண்டு செய்துள்ள இந்நூல் இன்றியமையாதது. இதிலுள்ள திருவுருவங்கள் பூசிக்கத்தக்கன.

புத்தகத்தின் விலை ரூபா-2.

இப்படிக்கு,

அ. முத்துவடிவேலு முதலியார்

நெ-24, தாண்டவராயப்பிள்ளை வீதி,

சென்னை.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்ட மூர்த்தங்களாகிய

சிவபராக்கிரமம்.

ஒப்பு ஒதி முதலீறில்லாத சிவபெருமான் தம்மடியார்க்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யும் வண்ணஞ் சகளீகரித்த அறுபத்துநான்கு மூர்த்தங்களே சிவபராக்கிரமம் எனப்படும். இவ்வரியநூலைச் சிறந்த செந்தமிழ்நடையில் செவ்வனே பயின்று பன்னூல்கள் உரையெழுதியும், சில நூல்கள் மொழிபெயர்த்தும் விளங்கும் சென்னை கிறிஸ்டியன்காலேஜ் மாஜி தமிழ்ப்பண்டிதரும் சைவப்பிரசாரணருமாகிய ஈக்காடு. இரத்தினவேலுமுதலியார் அவர்களால் தமிழ் வசன நடையிலியற்றி அவ்வவ்வற்புதங்களை நேரிற்கண்டனபோல விளக்கத்தக்க 64-திவ்ய திருவுருப்படங்கள் சிற்பநூல் விதிவழுவாது எழுதியமைத்து, முக்கி[illegible]யிடங்களில் வேதம், உபநிஷதம், ஆகமம், புராணம், இதிகாசம் முதலிய பல வடநூல் மேற்கோள்களும், தமிழ்நூல் மேற்கோள்களும் காட்டி அச்சிட்டு அழகாகப் பயிண்டு செய்துள்ள இந்நூல் இன்றியமையாதது. இதிலுள்ள திருவுருவங்கள் பூசிக்கத்தக்கன.

புத்தகத்தின் விலை ரூபா-2.

இப்படிக்கு,

அ. முத்துவடிவேல் முதலியார்

நெ-24, தாண்டவராயப்பிள்ளை வீதி,

சென்னை.